

Lord Luster

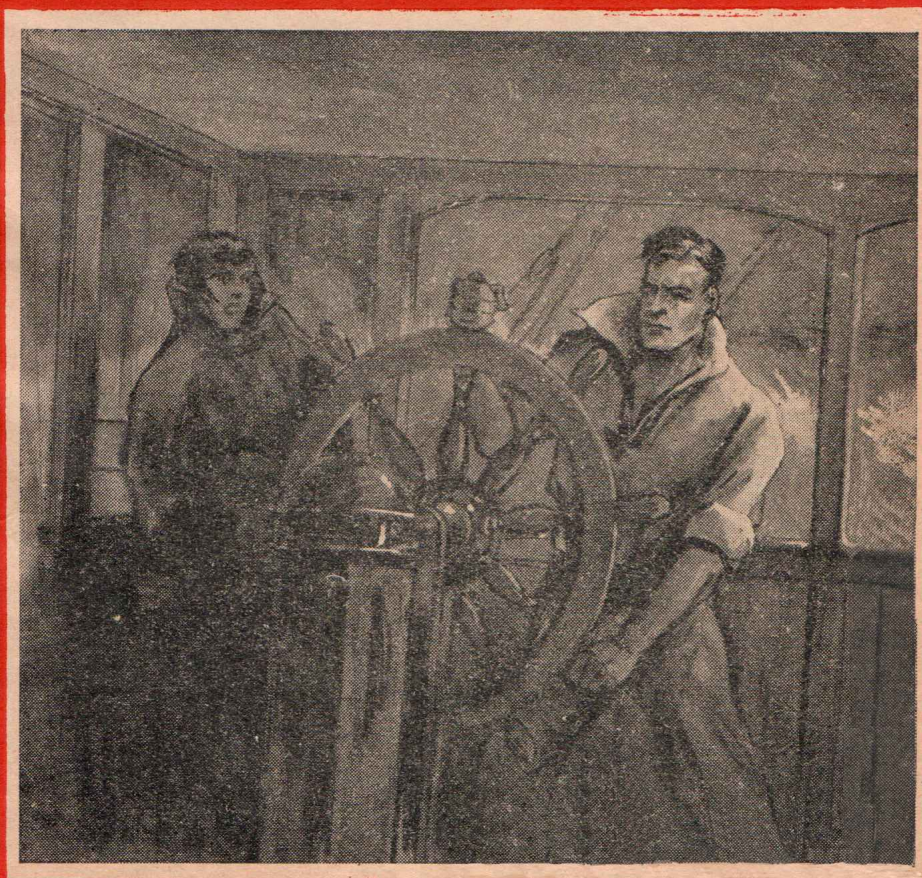
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

AAN DE RAND VAN DE AFGROND

N° 2487

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Aan de rand van de afgrond

HOOFDSTUK I

DE NIEUWE MATROOS

Omstreeks het begin van juni, enkele jaren voor het begin van de tweede wereldoorlog, bevatten enige vooraanstaande en vooral in de hogere kringen gelezen Engelse bladen, waaronder de Times het volgende, korte, en schijnbaar onbetekenend berichtje, dat oorzaak was dat Scotland Yard nog wel een half jaar later zou spreken over de opzienbarende en zeer onaangename dingen die uit dat berichtje voortvloeiden.

MILJONAIERSJACHT IN DE HAVEN VAN COWES

Gisteren is het particuliere motorjacht « Daisy » van de bekende Amerikaanse miljonair Handley de ha-

ven van Cowes binnengelopen. Het prachtige jacht, dat twintig man equipage telt, heeft ligplaats gekozen aan een der steigers van de Koninklijke jachtclub, en trekt veel bekijks.

Aan boord bevindt zich de eigenaar benevens diens familie en een aantal gasten. Mr. Handley is van plan een paar dagen te Cowes, op het eiland Wight té blijven, en vervolgens een kruistocht te maken langs onze oostkust, die ongeveer een maand zal duren, en zich tot het hoge noorden van Scotland zal uitstrekken.

Het bovenstaande berichtje verscheen des ochtends, en reeds om tien uur van diezelfde dag wandelde er een matroos door de straten van Cowes, keurig ge-

schoren, goed in de kleren, die blijkbaar uitkeek naar aanmonstering.

Hij was een flink gebouwd man, breed van schouders en dun van middel, hetgeen bewees dat hij veel aan sport deed, niet zo erg jong meer, maar nog lenig en krachtig genoeg zelfs voor werk in de mast.

Cowes was vol zeevolk, vissers en matrozen van de oorlogsvloot, stokers en machinisten van grote mailboten, en ook de keurig geklede matrozen van de plezierjachten, waarvan er op dat tijdstip vele in de haven geankerd lagen, want de bekende Week van Cowes was in aantocht.

Het weer was bij uitstek fraai, er stond weinig wind, tot wanhoop van de zeilers, maar tot grote voldoening van de opvarenden der schepen met motorvermogen.

De bewuste matroos scheen geen haast te hebben, want hij bleef herhaaldelijk staan om de etalages van de talrijke winkels te bekijken, en kuierde dan weer verder, met zijn bundeltje achteloos op de rug, en met die eigenaardige, wat zwaaiende gang, die alle zeelieden eigen is.

Tenslotte bereikte hij de haven.

De matroos wandelde langzaam langs de kade en keek bewonderend naar de wit geschilderde jachten, tot hij tenslotte de « Daisy » in het oog kreeg. Hij spitste de lippen, zijn ogen begonnen te schitteren, en hij mompelde voor zich heen:

— By Jove, die boot mag er zijn. Je kunt wel zien, dat de eigenaar een miljonair is.

Hij had genoeg verstand van schepen om te begrijpen, dat dat vaartuig van bijna zeshonderd ton het niet zonder een talrijke bemanning kon stellen. De gages van het scheepsvolk alleen moest handen vol geld kosten.

Juist toen hij daar stond liepen een stuk of twaalf matrozen van een afzonderlijke loopplank naar de wal, blijkbaar zeer in hun schik, dat zij enige uren vrij hadden gekregen om te passagieren.

Met iets van naijver in zijn grijze ogen keek de matroos toe, hoe zij opge-

wekt langs de kade slenterden, en zich vervolgens in kleine groepjes verdeelden, die ieder hun vermaak gingen zoeken in de havenwijk.

Zuchtend liep hij nog wat verder, tot hij vlak tegenover het prachtige jacht stond.

De dekken waren blinkend wit geschrobd, de patrijspooten hadden glimmende koperen randen, de dekhutten waren van een kostbare houtsoort opgetrokken, en alles blonk van nieuwhed.

Op het achterdek, onder een grote zonetent, stonden enige gemakkelijke dekstoelen bijeen, die bijna alle waren bezet door dames en heren in lichtgrijze en wit flanelen pakken en luchtige toiletjes.

De matroos kon zien hoe de hofmeester rondging met een zilveren blad, waarop verversingen stonden. Zo uit de verte gezien was het nu juist geen water en melk, wat gepresenteerd werd.

Een krachtig gebouwd man, met een nek als een stier en in een wit flanelen pak gestoken, kwam uit de kapiteins hut te voorschijn, en slenterde naar het achterdek. Hij had een door de zon verbrand breed en vlezig gezicht.

De matroos kuierde langzaam verder, en het was alsof zijn kennersogen een nauwkeurige studie maakten van het hele vaartuig, van de achtersteven tot aan het voorste topje van de boegspriet, want de « Daisy » kon zeilvoeren als het nodig was, en bezat daartoe twee niet al te hoge masten.

Tussen de twee masten was de dubbele antennendraad te zien van de radioinstallatie.

— De eigenaar is een van die mensen die per uur een paar duizend dollar moeten verdienen, als het niet meer is, mompelde de matroos voor zich heen. Ik zou er niet afkerig van zijn, aan boord van zulk een schip een baantje te krijgen. We zullen eens zien, of Fortuna ons ditmaal niet wil helpen, en ik wil, als het nodig is haar daarbij graag assisteren.

Ongeveer een uur later ging dezelfde matroos vlak achter een krachtig gebouwd man het bureau van de havenmeester binnen, ging op een bank zitten in de gang, en bleef daar rustig

wachten tot deze man weer te voorschijn kwam, hetgeen na verloop van ongeveer tien minuten gebeurde.

De man wilde de deur uitgaan, toen de matroos op stond en hem aansprak met de woorden:

— Een ogenblikje, mijnheer, als je er niets op tegen hebt. Gij zijt immers tweede stuurman aan boord van de « Daisy »?

De man nam de matroos een ogenblikje wat wantrouwend op, en zei toen:

— Ik ken je niet, broer. Hoe weet je dat ik dat ben?

— Ten eerste staat de naam van uw schip op uw pet, en ten tweede hebt gij de distinctieven van uw rang op de mouwen.

— Dat klopt, zei de man, half lachend. En wat wou je van me?

— Ik zou wel willen aanmonsteren aan boord van de « Daisy ».

— Jammer voor je, vriend, maar we zijn compleet.

— Ik geloof op het ogenblik niet meer zei de matroos bedaard.

De ander keek hem verbluft aan, en zei:

— Wat vertel je me daar nu? Hoe weet jij dat? Denk je soms dat er een van onze jongens is gedrost?

— Ik denk het niet alleen, maar ik weet het, ofschoon drossen eigenlijk niet het goede woord is. Hij ligt in het ziekenhuis.

De tweede stuurman, Dudds, maakte een beweging van schrik, greep de ander bij de schouders en riep:

— Wat vertel je me nu? Hoe kun jij dat weten? Hoe is je naam?

— Ik heet Coddington, antwoordde de matroos, en u kunt mij op mijn woord geloven, want ik heb het met mijn eigen ogen gezien. Het ging zo. Een half uur geleden zowat, liep ik een kroegje binnen en daar zaten een stuk of vier van jullie mannen achter een glas whisky soda.

— Dat was hun verboden, zei de stuurman nijdig. Wie waren dat?

— Dat weet ik niet. Namen ken ik niet, zoals u wel begrijpen zult. En al kende ik ze wel, een verklikker ben ik niet, en men kan toch niet van een

matroos verwachten, dat hij ranja of frambozenlimonade zal drinken. Nu dan er stond een leuke, knappe meid aan de bar en daar kwam mot over, heibel, als ik het zo ereis zeggen mag. Er zat een vent met rood haar en knuisten als smidshamers, en er verliep geen minuut of die man nam het op voor het meisje. Nou dat was wat. De matroos, waar hij het tegen had, stelde zich te weer...

— Hoe zag die matroos er uit?

— Blond, stro met permissie, een gezicht vol sproeten. Een mond als een bakkeroven, en twee gouden tanden.

— Dat is Jack geweest. Een van onze beste mannen, zuchtte de stuurman. Nam geen van de jongens hem voor hem op?

— Dat wilden ze, maar toen was het al gebeurd. Die rode stier hield van tempo. Hij nam die blonde jongen op, alsof hij 'n baby was, gooide hem in 'n hoek van de kamer, en riep naar het buffet om stoffer en blik. Nu, dat was ook eigenlijk het enige, wat nodig was, de arme jongen was er lelijk aan toe, en had een rib gebroken, geloof ik, en zat vol schrammen, builen en blauwe plekken. Toen hebben ze hem naar het ziekenhuis overgebracht.

— Waarom hebben de anderen die kerel niet half dood geslagen? riep de stuurman woedend.

— Dat probeerden ze wel, maar zij konden die kerel niet aan.

— Dus, dat is zo maar afgelopen?

— Maak u maar niet ongerust, stuurman, want al ligt hij zelf niet in het ziekenhuis, veel scheelt het toch niet. Zijn neus is stuk, zijn een oog zit dicht, en hij mist een tand.

— Fijn jubelde Dudds, in zijn handen wrijvend. Dus die heeft zijn portie. Met z'n allen zeker? Neen... ze waren weg... ze brachten hun gekneusde kameeraad weg.

— Ik heb het toen maar op me genomen, antwoordde Coddington kalm.

— Man, hoe zal ik je dat kunnen belonen? zei de stuurman, met bewondering naar de stevige vuisten van Coddington kijkend.

— Heel gemakkelijk. Neem mij maar

inplaats van die arme Jack, want die ligt zeker voor een maand op zijn rug.

Dudds peinsde even, krabde achter zijn oor, en zei aarzelend nog:

— Dat is te zeggen, voor een maand zouden we je misschien kunnen gebruiken, want zolang kruisen we langs de kust hier. Maar als Jack beter is, nemen we hem natuurlijk weer terug, tenminste als hij niets strafbaars heeft gedaan.

— Niets anders dan dat hij even tegen een aardig meisje heeft gelachen, zei Coddington.

— Nu, ga maar met me mee, naar de eerste stuurman, want die heeft te beslissen. Heb je getuigschriften?

— Beste. Op papier, die ik op mijn body meedraag. Geen baantje of je kunt er mij voor gebruiken.

— Nu, we zullen wel zien. Loop maar mee, ik denk dat het in orde komt.

Het kwam dan ook in orde. Een half uur later was Jim Coddington, nadat er inlichtingen waren ingewonnen omtrent de waarheid van zijn verhaal, aangemonsterd. Hij werd matroos achter de mast aan boord van de « Daisy ». Ook zou hij de hofmeester moeten helpen.

Er verlieden nog twee dagen, voor de « Daisy » het anker lichtte.

Jim had een bezoek gebracht aan het hospitaal en Jack met de gouden tanden bloemen gebracht en een pond tabak

Het was bijna donker, toen de « Daisy » zich langzaam van de steiger verwijderde en de steven wendde naar het oosten.

Het was bijna tien uur in de avond, en de maan stond vol en glanzend aan de hemel, toen het schip het Kanaal invoer.

Weer twee uur later was de « Daisy » aan het begin van de Straat van Dover.

Er werd een dansje gemaakt op het voordek. Het orkest bestond uit een stuk of zes gasten, die de banjo en de saxofoon bespeelden, afgewisseld met radiomuziek.

Om één uur zweeg de muziek en was iedereen ter kooi gegaan, behalve de eerste stuurman op de brug en een paar matrozen, die de hondenwacht hadden.

Daaronder was ook Jim Coddington. Hij stond dicht bij de achterplecht en keek uit over de kalm deïnende golven van de Noordzee.

Het kon omstreeks half twee zijn, toen hij zijn aansteker te voorschijn haalde en een sigaret aanstak. Het leek alsof de aansteker een paar malen weigerde, want telkens ging het vlammetje aan en uit, met ongelijke tussenpozen...

En er scheen een antwoord te komen, toen snel achterelkaar een rood lichtje op een afstand van omstreeks vier kabellengten uit en aanging, zeer dicht boven het water.

Niemand zag het, want daarvoor was het te donker, maar van dat moment af begon een donkere langwerpige gedaante, veel gelijkend op een torpedo, maar zeker achtmaal zo groot, onafgebroken de « Daisy » op een afstand te volgen.

HOOFDSTUK II

DE FLES

De kapitein van de « Daisy », Austin geheten, een man die al bijna tien jaren in dienst was van Handley, had zeker niet te klagen over de omstandigheden, waaronder de kruistocht van de « Daisy » aanving. Het was prachtig weer, en het weerglas stond vast. De Noordzee was glad als een spiegel, en het jacht maakte de eerste nacht grote vorderingen in noordelijke richting, zodat bij het opgaan van de zon de « Daisy » zich ter hoogte van Yarmouth bevond.

Het spreekt vanzelf, dat het nog een hele poos duurde, voor de gasten van Mr. Handley aan dek kwamen, en met diepe teugen de verrukkelijke, zuivere zee-lucht inademden, alvorens zij zich naar

de eetsalon zouden begeven, waar het ontbijt reeds klaar stond.

Het aantal gasten bedroeg veertien, waaronder zes dames.

Een harer viel op door haar zeldzame schoonheid. Zij was een Zuid-Amerikaanse, en iedereen scheen te weten dat zij een groot vermogen bezat. Haar naam was Anita de Vargas. Zij was vergezeld door haar broer Benito, een knappe, donkere zuiderling, zes voet lang, en athletisch gebouwd.

Handley bewees zijn exotische schone gaste veel attenties, en haar broeder was wel zo discreet, zijn gezelschap niet al te zeer op te dringen. Al was zijn zuster ook schatrijk, het scheen hem niet onwelgevallig te zijn, dat zij nadere con-

necties aanknoopte met een man, die per jaar vele miljoenen verdiende, zonder er een hand voor uit te steken.

Verder bevonden zich aan boord, zonder tot de gasten te worden gerekend, Percy Hope, de particuliere secretaris van Handley, en diens lijfarts, de Franse geneesheer Armand Duplessis.

Het kon omstreeks acht uur zijn, toen de hofmeester Perry, hem bij zich riep, en hem op een presenteerblad wees met een kop thee en een paar bananen er op, terwijl hij hem toevoegde:

— Breng dat naar de hut van Mr. Hope. Zijn hut is naast die van Handley, maar daar heb jij natuurlijk niets te maken. Breng dit nu maar naar Mr. Hope. Dat is hij zo gewend. Hij zit altijd al voor het ontbijt de radiogrammen uit te werken.

Goddington nam het blad op en verdween in de richting van de eigenaars-hut.

Op zijn weg kwam hij senora de Vargas tegen, en nam haar in het voorbijgaan ongemerkt scherp op.

— Wat een mooie vrouw, mompelde hij voor zich heen. Gevaarlijk mooi, als ik het zo mag uitdrukken.

De dame in kwestie had ook hem vluchtig opgenomen, maar wendde zich direct om, en keek uit over de oneindigheid van de Noordzee, waarop zich hier en daar heel ver af vissersvaartuigen en grotere schepen begonnen te vertonen, zich losmakend uit de ochtend nevel.

Coddington scheen bijzonder vlug van begrip te zijn; reeds nu kende hij het gehele schip, door en door, en hij zou er met gesloten ogen de weg weten te vinden.

Hij klopte op de deur van Hope's hut en ging met zijn blad naar binnen. Hope zat in een wit pak gekleed, over een aantal papieren gebogen.

— Uw thee, mijnheer Hope, zei de matroos beleefd. U bent er al vroeg bij, als ik zo vrij mag zijn het te zeggen.

Hope keek even van zijn werk op, en glimlachte flauwtjes.

— Er is ook zeer veel te doen, Coddington, zei hij, niet onvriendelijk. Je zult dat zelf wel gauw inzien. Mr. Handley moest eigenlijk een secretaris heb-

ben, speciaal voor het administreren van zijn liefdadigheidsuitgaven. Mij begint het boven het hoofd te groeien. Weet je wel, dat Mr. Handley dit jaar, dat is dus in ongeveer zes maanden meer dan vier miljoen dollar heeft geschonken aan allerlei nuttige openbare instellingen?

Coddington zette zijn blad langzaam neer, en er kwam een vreemde uitdrukking in zijn ogen, toen hij op een toon van oprechte bewondering zei:

— Dat is waarachtig geen kleinigheid, mijnheer. Vier miljoen, zegt gij? Eigenlijk gezegd had ik gedacht, maar het komt er niet op aan, wat ik dacht...

— Je zult wel gedacht hebben, wat de meeste mensen, die hem niet goed kennen, van hem denken, zei Hope. De een praat de ander na. Het heet, dat Mr. Handley een oude vrek is, een man zonder hart, die alleen voor zijn genoege leeft. De waarheid is, dat hij alles zoveel mogelijk in stilte schenkt. Vraag maar eens aan de instellingen van liefdadigheid in New York, wat hij voor ziekenhuizen en voor tehuizen van ouden van dagen doet. Hij heeft een hart van goud, dat hij tracht te verbergen onder een bars, heerszuchtig uiterlijk. Maar intussen geeft hij zoveel weg, dat ik er paal en perk aan zal moeten stellen. Ik jaag je niet weg, Coddington, maar ik moet aan het werk, want ik heb nog veel te doen.

Coddington zei geen woord, maar stond het volgende ogenblik weer op het dek, met een zo zonderlinge uitdrukking van verbazing en teleurstelling op zijn gelaat, dat Hope er zich zeker over verwonderd zou hebben, als hij het had kunnen zien.

Toen mompelde hij.

— Nu, dan is dus al die moeite voor niets geweest. Dat komt er van, als men afgaat op onbetrouwbare informaties. Ik kan nu niet veel beters doen dan de avond af te wachten, het sein te geven en op een gunstig ogenblik ongezien over boord te springen.

Coddington wandelde langzaam naar het achterschip, waar een paar manschappen bezig waren met het splitsen van een tros, en tuurde enige tijd met

half toegeknepen ogen naar het zuiden.

Na enkele minuten keerde hij zich met een lichte zucht om, en ging aan zijn werk, dat gemakkelijk en weinig inspannend was. Dikwijls kon hij een blik werpen op het voordek, waar de opvarenden al weer in hun luie stoelen zaten of lagen, bridge speelden, een beetje flirten, thee dronken, lazten, of zo maar over de verschansing leunden, kijkend naar het spelen van de bruinviszen en dolfijnen.

Intussen maakte de Daisy goede vorderingen en passeerde Hull, en laat in de namiddag Scarborough. Kapitein Austin had steeds de kust in het oog gehouden, evenwel zorgdragende erop een veilige afstand van te blijven, ook al was de zee nog altijd zo glad als een spiegel.

Het liep tegen de tijd van het middagmaal, en alle gasten waren reeds in de eetzaal verzameld, op de broeder van Anita de Vargas na, toen er aan boord van het jacht iets voorviel, hetwelk alleen Coddington tot getuige had, en dadelijk diens gehele aandacht opeiste.

Hij zag Benito de Vargas geheel alleen komen aanlopen, tot bij de verschansing stappen, even om zich heen kijken, en toen zijn blik vestigen op een niet zeer grote grijze motorboot, die sedert een half uur ongeveer in zicht was, gekomen, en nu achter de « Daisy » met dat vaartuig scheen op te varen.

Vervolgens haalde hij een kijker te voorschijn, tuurde er korte tijd door, en haalde zijn zakdoek uit, waarmee hij even wuifde.

Ineens stond zijn zuster naast hem, die snel was komen aanlopen, geheel gekleed voor het diner.

Op gedempte toon wisselden broeder en zuster enkele woorden in de Spaanse taal, waarna Benito een kleine, witte, gekurkte fles uit zijn jaszak haalde, die hij ongemerkt naar hij meende, over de reling in zee liet vallen.

Het volgende ogenblik waren beiden verdwenen.

Coddington was dadelijk op de been, nadat de Mexicanen zich benedendeks hadden begeven, en staarde verbaasd

naar de op en neer dansende fles, totdat hij deze uit het oog verloor.

— Eigenaardig, mompelde hij voor zich heen. Het zal zaak zijn, een oogje in het zeil te houden. Het is wel zeer merkwaardig; ik ben hier aan boord gekomen om Handley van een deel van zijn reusachtig vermogen te beroven en nu lijkt het er op uit te draaien, dat ik die rijkaard met het gulle hart nog zal moeten beschermen tegen een paar inhaliige haaien? Want wat kan het anders te betekenen hebben, dan dat zij iets tegen het schip in de zin hebben, dat zonderlinge spelletje met die fles. Die motorboot houdt nu een paar streken meer naar de kust aan, stellig met het doel, die fles op te pikken. Maar dat mag niet; dat moet ik zien te beletten, als er gelegenheid voor is. Die boot is nog ver, en mijn « Bruinvis » loopt heel wat sneller.

Coddington bedacht zich geen seconde meer, maar liep haastig naar de hut van Hope, waarvan de deur niet gesloten was, en waarvan hij wist, dat de radio installatie stond. De jonge secretaris zat op dit ogenblik aan tafel. Coddington scheen van alles verstand te hebben want het volgende ogenblik zat hij voor het seintoestel, stelde binnen een seconde de golflengte en verzond de volgende voor een eenvoudig matroos wel wat zonderlinge boodschap:

« Kapers op de kust. Houdt grijze motorboot in het oog. Zoëven is hier aan boord door een man een fles met een of andere mededeling er in in zee gooid, tracht die op te pikken voor zij er bij kunnen zijn, en sein mij bij het vallen van de avond, wat er in zit. Er zullen wellicht vreemde dingen gaan gebeuren. Ik ben van plan veranderd. Geef het sein van ontvangst! »

Coddington bleef in afwachting zitten en een paar seconden later kwam het laconieke antwoord van een of ander geheimzinnig punt:

« Boodschap ontvangen. Zullen boven komen en fles zien op te pikken. Vrees echter dat het gezien zal worden. Aan boord van de « Bruinvis » alles wel. »

HOOFDSTUK III

ACTIE IN DE NACHT

De avond begon langzaam te vallen.

De zon was achter de kim verdwenen, in een glorie van goud, vlammen rood, en vorstelijk paars, die opnieuw een schone dag voorspelde.

De kapitein scheen dat echter enigszins anders in te zien, want hij had een paar keer in westelijke richting getuurd niet echter naar de plek waar de zon in zee was gedaald, maar meer naar het zuiden, waar een paar kleine wolkjes dicht boven de einder dreven, die hem niet veel goeds schenen te voorspellen.

Het was drukkend geworden, er was geen zuchtje wind, en een paar zeiljachten in de buurt deden wanhopige pogingen om wat wind op te vangen in de slap neerhangende zeilen.

De « Daisy » echter trok zich daar weinig van aan, en ploegde een weg van schuim over de spiegelgladde zee.

De snelle vaart van het schip gaf nog enige verkoeling.

Men had geprobeerd een dansje te maken, maar het was waarlijk te warm.

Een paar dames en heren hadden zich in badpak gestoken en waren, met een touw in de hand, over boord gesprongen om zich een eind te laten meetrekken door de boot, die veiligheidshalve haar vaart aanzienlijk verminderde. Verfrist waren zij aan boord teruggekomen, maar de anderen hadden hun voorbeeld toch niet durven volgen. Het zag er een weinig te gevaarlijk uit.

Om half tien was het avond, maar toch

niet zo donker, of men kon nog alle dingen op het water onderscheiden, die niet verder dan een halve mijl weg waren.

Op de « Daisy » echter brandden talrijke lichten. Het zonzeil boven het voordek was opgerold, en een paar heren bespeelden de banjo, in het licht van de lampen aan stuur- en bakboord. In de kajuit, waar het helder licht was, en waarvan de patrijspoorten wagenwijd open stonden, speelden twee clubjes bridge. Hier en daar stonden paartjes fluis-terend en dicht bijeen over de verschan-sing gebogen.

Maar dorst scheen iedereen te hebben en Coddington had de handen vol met het aandragen van gekoelde wijn, co-ca-cola en whisky soda.

Nu en dan klonk een heldere lach op.

In een van de donkerste hoekjes, dicht bij de voorplecht zaten Mr. Handley en Senora Anita in hun ligstoelen. Van Benito was geen spoor te ontdekken. Wie hem had willen vinden, had hem moeten zoeken in de grote kajuit, waar hij niet zonder geluk, een robber bridge speelde tegen dokter Duplessis, die tamelijk zui-nig begon te kijken, want hoewel Hand-ley hem voor zijn diensten een vorste-lijk salaris betaalde, moest hij te vaak naar zijn zin naar zijn portefeuille grij-pen, want men speelde zeer hoog aan boord van de « Daisy ».

Mr. Handley en de mooie Mexicaanse spraken op gedempte toon met elkan-der. Hun gezichten waren allen maar kenbaar als vage, ronde plekken in de omringende duisternis.

Handley droeg een blauw flanellen zeilcostuum, en zijn vrouwelijke gast had een dunne mantel van donkerkleu-rige zijde omgeslagen.

De meeste matrozen hadden zich reeds naar hun logies begeven, want zij moes-ten 's ochtends vroeg bij de hand zijn. Hen wachtte dan het werk; de gasten bleven uitrusten van het nietsdoen, en konden dus zo laat opstaan als zij ver-kozen.

Wat Coddington betreft, ook hij had het recht gehad, in zijn kooi te kruipen, maar hij had klaarblijkelijk andere plan-nen.

Hij zat rustig op het ruime achter-schip, een pijp te roken, stond nu en dan eens op, en liep tot aan de plek, vanwaar hij een gedeelte van het voor-schip kon overzien, waar zich de gas-ten bevonden.

Zijn ogen waren zo scherp en in staat om de duisternis te doorboren, dat hij ook het tweetal bij de boegspriet nog kon onderscheiden.

— Die exotische schoonheid voert natuurlijk wat in haar schild, bromde hij tussen de tanden. Wie zou zij toch kunnen zijn? Een avonturierster, dat staat als een paal boven water, een soort collega dus, maar niet van de fijnste soort. Hoe zij het denkt aan te leggen, is mij niet duidelijk, maar dat er iets wordt uitgespookt aan boord van die grijze motorboot staat vast. Misschien zal het er al vannacht om gaan span-nen, maar hoe is mij niet duidelijk.

Zij zullen het toch niet wagen, als Chinese piraten te werk te gaan? Dat zou wel het toppunt van onbeschaamd-heid zijn, maar alles is tegenwoordig mogelijk.

Hij liep weer terug naar het achter-schip, en juist op dat moment, toen hij dicht bij de plek was, waar de schijf van de patentlog ronddraaide, pinkte er een paar malen snel een klein rood licht-je dicht boven het water, precies zoals vier en twintig uur geleden, toen de « Daisy » zee koos.

De matroos keek scherp toe want het kon niet anders, of het was een sein, overgebracht in een geheime code.

En die boodschap luidde, zoals Cod-dington zacht napreveelde.

« Niet in staat geweest, fles op te pikken. Grijze motorboot was ons voor. Hebben ons nog niet gezien. Hoe luiden je verdere instructies? »

Coddington beet zich even op de lippen haalde een zaklantaarntje te voorschijn, voorzien van een rood glas, en seinde terug:

« Wees van nacht waakzaam. Neem je in acht, want ik geloof, dat wij met een stel gevaarlijke bandieten te doen hebben. Volg de « Daisy » zo dicht mo-gelijk, en boven water. »

Hij stak de lantaarn weer weg, mompelend:

— Die lui aan boord van het grijze motorjacht hebben mij natuurlijk ook zien seinen maar kennen de code niet. Het was onvermijdelijk; Charles Brand moest gewaarschuwd worden.

Langzaam verstreek de tijd. De banjo zweeg. De opvarenden van het jacht hadden zich een voor een naar hun hutten begeven waarvan er zes van grote afmeting op het dek waren gelegen, terwijl de andere te bereiken waren langs een trap, die van het voordek naar het tussendek leidde.

De laatsten die op stonden uit hun gemakkelijke stoelen waren Mr. Handley en Anita de Vargas.

— Een kind kan zien, dat die Cresus smoorlijk verliefd is op die mooie duivelin, bromde Coddington. Als hem dat maar niet opbreekt.

Toen hij tot deze slotsom was gekomen, werd hij bij de arm gevat door de tweede stuurman Dudds, die hem toebeet:

— Waarom ligt jij niet in je kooi, Coddington? Wat heb je hier nu nog rond te scharrelen?

— Het is het prachtige weer, stuurman, dat mij aan dek houdt, zei Coddington zoetsappig. Ik zou toch niet kunnen slapen, vrees ik.

— Slapen of niet, je gaat naar kooi. Wij houden hier niet van dat rondsletteren. Je hebt je te houden aan de voorschriften. Begrepen?

Dat was duidelijke taal en Coddington zag in dat er weinig anders opzat, dan aan het bevel te gehoorzamen.

Coddington overtuigde zich nog eens, hoe de toestand op dat ogenblik aan dek was.

In het flauw verlichte stuurmanshuisje stond de eerste roerganger achter het grote stuurrad, met de ogen op het compas gevestigd. Buiten de stuurhut, maar nog op de kampanje, stond een matroos van de wacht, en hield uitkijk. Verder scheen de enige die op dit ogenblik dienst had, de tweede stuurman Dudds te zijn.

Voor het overige was alles doodstil. Een voor een werden de lichten in de

hutten uitgedaan. Het schip was nu bijna geheel duister, op de voorgeschreven navigatielichten na.

— Als ik maar wist, wat die fles bevat had, mompelde Coddington, terwijl hij met tegenzin, nagestaard door Dudds naar de trap van het vooronder liep, waar zich het manschappenlogies bevond.

Een tamelijk benauwde lucht sloeg hem tegemoet, en het eerste wat hij deed was, heel voorzichtig een der patrijspoorten te openen, zonder dat een van de slapende matrozen er iets van bemerkten.

Dadelijk stroomde de frisse nachtlucht naar binnen.

De kooi van Coddington bevond zich het dichtst bij de deur van het manschappenlogies.

Hij wachtte tot hij niets meer hoorde, en klauterde toen onhoorbaar als een kat de trap weer op, en stak zijn hoofd boven het dek uit, om aandachtig rond te kijken.

Toen kroop hij als een slang, de donkerste plekjes opzoekende, langs de kaap stander, en een grote rol kabel naar de verschansing.

In het eerst kon hij weinig onderscheiden, maar het duurde niet lang of zijn scherpe ogen hadden op enige kabellengten afstand een grijze vorm ontwaard, die een streep wit schuim achter zich liet. Het moest de grijze motorboot zijn, die dus nog altijd gelijk met de Daisy opvoer.

Op een gegeven moment maakte hij zich zo klein mogelijk, en zocht de bescherming op van de schaduw.

Op niet verre afstand had hij een donkere gedaante zien rondsluipen, dicht langs de rij statiehutten, die voor de eregasten waren bestemd, en waarvan er een in gebruik was genomen door Anita de Vargas.

Het was een man, naar de kleren te oordelen. Blijkbaar droeg hij zorg, niet te worden gezien door hen die zich op de kampanje bevonden.

Raffles zag hoe de man zijn pols raadpleegde. Het was op die plek volkomen donker, en het moest dus zeker een horloge met lichtende wijzers zijn.

Coddington wist niet goed wat hij moest doen, toen het toneel zich al weer wijzigde.

De matroos van de wacht kwam de kampanje af, en heel zwak klonk het geluid van zijn schoenen met de zolen van touwwerk op de met groene stof beklede treden van de kampanjetrap.

Voor Coddington nog wist wat er ging gebeuren, of iets had kunnen doen om het te beletten, kwam de matroos het dek oplopen, tussen verschansing en dek hutten.

Hij zag blijkbaar de man in het donker, bleef verbluft staan, en viel het volgende ogenblik languit op het dek neer, op het hoofd getroffen met een of ander voorwerp, waarschijnlijk een gummiknuppel.

— Nu, dat heerschap gebruikt geen halve maatregelen, mompelde Coddington voor zich heen. Het schijnt dus aanstonds te gaan spannen, maar ik kan mij nog steeds niet voorstellen wat er zal plaats vinden. Zij zullen toch niet zo dwaas zijn zich van dit alom bekende jacht te willen meester maken, op een zo druk bevaren zee als deze. Dan konden zij zich evengoed dadelijk bij de politie gaan aangeven.

Coddington was dit nog niet met zich zelf eens, of opnieuw veranderde het toneel.

Wéér kwam er een man opdagen, voorzichtig sluipend, maar ditmaal was het slechts schijn, want Coddington herkende de schitterende ogen en het ovale gelaat van Anita de Vargas. Zij droeg een pyjama van groene zijde, om het middel dichtgesnoerd met een gordel van een andere kleur.

Zij droeg een tas, die blijkbaar zeer zwaar was, en die de man onmiddellijk van haar overnam.

— Wij schijnen het hoogtepunt te naderen, bromde Coddington. De gasten moeten wel bijzonder vast slapen, dat zij zich rustig hebben laten plunderen. Zou die heks misschien een bedwelmend middel door de wijn hebben gemengd? Het zou mij niet verwonderen. Maar hoe denken zij ongemerkt van boord te komen, terwijl de tweede stuurman nog altijd op de kampanje staat?

Hij kan het hele voorschip en ook het grootste deel van het wandeldek overzien.

Het volgende ogenblik reeds zou de oplossing brengen.

Langs de wanden van de hutten hingen op regelmatige afstanden reddingsgordels.

De man, die niemand anders kon zijn dan Benito de Vargas, nam een er van van de haak, en bevestigde de zware tas aan een der lussen touw, waarvan de meeste reddingsgordels zijn voorzien.

— Heel handig bedacht, mompelde Coddington bewonderend. Hij laat het ding eenvoudig over boord glijden en zal het zwemmende voor zich uitduwen naar die grijze boot daar, die intussen naderbij is gekomen. Nu wordt het toch hoog tijd om ook eens een woordje te gaan meespreken, dunkt mij.

Maar daartoe zou Coddington de gelegenheid niet krijgen, tenminste niet op die wijze die hij zich had voorgesteld want eensklaps snerpde er een bootmansfluitje door de stilte van de nacht, terwijl er tegelijkertijd een zware hand op de schouder van de matroos werd gelegd.

— Daar snap ik je dus weer, bulderde de stem van Dudds hem in het oor. Waarom lig je niet in je kooi? En wat is dat daar op het wandeldek? Wel voor de duivel...

Dudds moest de man hebben zien liggen, en het tweetal met de tas hebben gezien.

Opnieuw snerpde het fluitje dringend en oorverscheurend over het schip.

In een wip waren een paar matrozen uit hun kooien gesprongen, en schoten het allernoodzakelijkste kledingstuk aan

De greep om de schouder van Coddington werd nog vaster, maar het door-dringend geluid van het bootmansfluitje had ook nog andere gevolgen. Aan boord van de grijze motorboot had men zeker onraad bespeurd en een kleine, snelle motorpinas maakte zich van het vaartuig los en kwam te hulp snellen. Op hetzelfde ogenblik wierp Benito de Vargas de reddingsgordel, waaraan de zware tas was vastgemaakt met een krachtige zwaai over boord.

Hij en zijn zuster namen een korte aanloop en doken lenig over de reling in het water, waarna zij onmiddellijk met lange, krachtige slagen de pinas tegemoet begonnen te zwemmen, de zwaarbelaste reddingsgordel voor zich uitduwend.

— Die schurken ontsnappen ons nog bulderde Dudds woedend. Ik had Mr. Handley voor hen gewaarschuwd. Maar jou heb ik tenminste, bandiet, die hier op de loer voor hen zat, en jij ontkomt mij niet.

— Zeg dat niet te luid, man, riep Coddington lachend. Ik kan werkelijk niet bij u blijven, zoals de zaken staan. Ik heb iets heel dringends te verrichten.

Met een soepele beweging van zijn lichaam, tegelijkertijd zijn vuist met kracht in de maagstreek van de stuur-

man stotend, maakte hij zich vrij.

Juist op het moment dat een paar matrozen blootsvoets de trap uit het vooronder kwamen opstormen, sprong Coddington met 'n onberispelijke snoekduik over boord, en verdween voor een ogenblik onder water.

Toen hij weer boven kwam, was het vlak bij de motorpinas.

Hij wilde zich afduwen, maar een harde tik met het stompe eind van een bootshaak op zijn hoofd deed hem duizelen. Hij hoorde nog de stem van de vrouw die vlak bij zijn oor bevelend riep:

— Haal hem aan boord. Ik wil weten wie die vent is. Vlug.

Coddington voelde nog hoe hij onder de oksels werd gegrepen, juist toen hij kopje onder zou gaan, en toen wist hij niets meer.

HOOFDSTUK IV

CODDINGTON ONTPOPT ZICH

Ongeveer een kwartier later kwam Coddington weer tot bewustzijn, en het eerste wat hij te zien kreeg, was het gelaat van Anita de Vargas. Hij zelf lag op een rustbank, hij had droge kleren aan, maar hij voelde een stekende pijn boven op het hoofd. Toen hij er de hand naar uitstak, bemerkte hij dat zijn hoofd verbonden was. Hij zag dat Senora de Vargas ook reeds verkleed was, en dat poeder en lippenstift niet gespaard was.

Zij zat voor een kleine tafel in een smalle hut, en haar donkere felle ogen waren nieuwsgierig en vorsend op het bleke gelaat gericht van de man, die daar zoëven uit zijn bewusteloosheid was ontwaakt.

Zij rookte een sigaret, blies een rook-

wolk uit, knikte hem even toe, en zei:

— Gelukgewenst. Het komt niet vaak voor dat Rode Dave iemand met een stok op het hoofd timmert, die daar nog iets van kan navertellen. Je hebt een harde kop?

— Niet over te klagen, antwoordde Coddington grijnzend. Waar ben ik hier?

— Aan boord van de « Havik ». Het schip van mijn vriend Benito.

— Vriend? Dus geen broer? Dat heb ik al dadelijk vermoed.

— Heel knap van je, eh... wie ben jij eigenlijk? Jij bent vast geen matroos?

— Neen, het is mijn beroep niet. Wie ik ben komt u misschien later wel te weten.

— Ik geloof dat ik het al weet. Je bent John Raffles, niet waar?

De vraag kwam zó onverwacht, dat de gewonde een kort oogenblik met zijn antwoord verlegen was, en dat overkwam hem maar zelden.

Toen lachte hij flauw, haalde de schouders op, en zei:

— Als je lust hebt, om mij zo te noemen, kan ik dat niet beletten, maar waar om denk je dat eigenlijk?

— Omdat alleen een man als Raffles op het stoutmoedige denkbeeld kan komen helemaal alleen onder een vermomming aan boord van een jacht, de eigenaar proberen wat lichter te maken. En bovendien ben je een heer en dat kan maar van heel weinig mijner collega's gezegd worden.

Coddington, alias John Raffles, keek de vrouw een oogenblik, scherp en onderzoekend aan. Zij had zoëven gezegd, dat hij geheel alleen de zaak ondernomen had. Zij wist dus blijkbaar niets van het volgen van de « Bruinvis » de wonderbaarlijke duikboot af?

Toen viel hem iets anders in. Hij zei kortaf:

— Mijn plan om Handley te bestelen, had ik al lang opgegeven. Natuurlijk hij is veel te rijk, maar hij geeft miljoenen uit aan liefdadigheid.

— Dat kan me niets schelen en daarom hebben wij hem een flinke portie afgenomen, zei de vrouw ijskoud. Hem en zijn gasten. Och, wat sliepen zij allemaal heerlijk, de engeltjes. Dat komt er van, als je zo verzot bent op een zoet slokje. Dan proef je helemaal niet, of er wat bij is gedaan. Het hele schip sliep als een marmot. Ik behoefde het maar bij elkaar te graaien. Wij hebben zeker voor tweehonderdduizend dollar buitgemaakt. Nog nooit zo'n buitencansje gehad. Het is jammer dat je achter het net hebt gevestigd, meneer Raffles.

De Grote Avonturier gaf geen antwoord. Hij bracht de hand naar het hoofd, en hield zich met opzet zwak en lusteloos.

— Hoe voel je je nu? vroeg de vrouw

— Belabberd. Zo slap als een natte vaatdoek. Ik zou wel wat willen slapen en eerst wat eten.

Op dit oogenblik werd de deur van de kajuit geopend, en Benito trad binnen. Zijn gelaat stond strak en zijn ogen waren met een nijdige, wraakzuchtige uitdrukking op Raffles gericht.

— Zit je nu nog met die vent te kletsen? vroeg hij woedend. Is hij degene voor wie je hem hield?

De vrouw knikte.

— Als dat zo is, had je beter gedaan, hem maar kalm te laten verzuipen. Een lastpost en een dwarskijker, die de uitslag nog onzeker zou kunnen maken.

De vrouw haalde de schouders op, deed een trekje aan haar sigaret en zei:

— Praat geen wartaal, Benito. Wat zou zelfs een man als Raffles tegen een troep van twaalf koppen kunnen beginnen? Wij zullen hem vannacht eenvoudig ergens dicht onder de Noorse kust overboord zetten, als hij tenminste sterk genoeg is om te kunnen zwemmen.

— Als we het nu eens deden, nu hij er te zwak toe is? stelde Benito met een cynisch lachje voor.

De vrouw wierp hem een stekende blik toe en antwoordde:

— Ik ben, wie ik ben, Benito, maar ik zal geen man in koele bloede vermoorden.

— Daar heb je wel eens anders over gedacht, zei Benito scherp. Het schijnt er maar van af te hangen, wie de man is. Enfin, je moet het zelf weten, jij draagt de verantwoording.

— Ik ben blij, dat je dat begrijpt, herenam de vrouw koel. Hij wil nu eten en

slapen. Kwaad kan hij ons onmogelijk doen. Zelfs al wilde hij nu over boord springen; wat zou dat hinderen? Hij zou de hele Noordzee moeten overzwemen, voor hij een kust zou bereiken. En laat hem nu maar met rust.

Samen ging het waardige tweetal de kajuit uit, maar niet nadat Benito nog een blik vol haat had geworpen op de man, wiens naam alleen in staat was, de stoutmoedigste bandieten te doen sidderen.

Raffles bleef alleen. Hij at met smaak van een zeer goed bereide schotel, dronk een glas wijn, voelde een behaaglijke loomheid over zich komen, en sliep zo gerust in, alsof hij zich niet in de macht van een stel gevaarlijke vijanden bevond.

Het was klaarlichte dag, toen hij weer ontwaakte, volkomen uitgerust en zo fris als een hoentje.

De zonnestralen drongen schuin door de ronde patrijspoort van de kleine kajuit.

Hij richtte zich op en keek naar buiten. De zee was wat woeliger geworden, en nu en dan ging de zon schuil achter een donkere wolk.

Raffles bemerkte aan de vaart van het schip, dat de bandieten zich volkomen veilig achtten, en niet eens zoveel haast maakten om een of ander haven binnen te lopen.

Intussen bleef het voor Raffles een raadsel, hoe de zeeschuimers het durfden wagen, in deze druk bevaren zee een overval te ondernemen, die bij ontdekking aanstonds een aantal van de snelste politievaartuigen op hun spoor moesten brengen.

Weliswaar hadden de piraten er op gerekend dat de beroving ongemerkt zou blijven, en het was slechts aan een toeval te wijten, dat zij bij hun diefstal bespied waren geworden.

Raffles rekte zich eens uit, en bemerkte tot zijn voldoening, dat zijn spie-

ren lenig en sterk waren, en dat de pijn aan zijn hoofd zo goed als verdwenen was. Hij liet echter het verband voorlopig op zijn plaats, want het kon geen kwaad, als men hem voor zwakker hield dan hij inderdaad was.

Hij deed een stap naar de deur, en zijn voorhoofd rimpelde zich. Op slot.

— Natuurlijk, mompelde Raffles, en sloeg een blik op de patrijspoort. Dadelijk zag hij dat deze te klein was, om er doorheen te kunnen kruipen.

Hij was volstrekt niet van plan om in zee te springen, want dat zou dwaasheid geweest zijn, maar het denkbeeld was hem onaangenaam, dat men geloofde, hem hier tegen zijn zin opgesloten te kunnen houden.

Hij keek door een reet van de deur, en bemerkte, dat deze met twee grendels was afgesloten aan de gangzijde. Het zou lang duren en zonder de nodige gereedschappen moeilijk zijn, die grendels terug te schuiven.

Toen wijdde Raffles zijn aandacht aan de patrijspoort. Zoals gewoonlijk was deze afgewerkt met een platte, koperen ring, die door middel van vier schroeven in de wand van de boot was aangebracht.

Raffles constateerde onmiddellijk, dat de opening wel vier centimeter groter zou worden, als hij er in kon slagen, die koperen omlijsting te verwijderen. Hij had weliswaar geen schroevendraaier, maar dat was een klein bezwaar voor een man van zijn vindingrijkheid.

In de droge kleren, die men hem gegeven had, kon hij niets bruikbaars vinden, maar naast zijn bord lag nog het ontbijtmes, hij stak de punt tussen de deurkier en met een snelle ruk brak hij er de scherpe punt af.

Met het aldus ingekorte mes, viel het hem niet moeilijk, de schroeven los te draaien.

Inderdaad werd de opening groter, maar toch nog niet zo, dat hij er zijn lichaam doorheen zou kunnen wringen.

Het bleek echter dat de wand van de boot niet van staal maar van hout was, en met behulp van het overgebleven stuk ontbijtmes sneed hij grote spaanders geduldig in de onderzijde van de ronde opening weg, totdat hij kans zag, er zijn lichaam doorheen te wringen.

Toen hij zijn handen om de uitstekende rand van het dek had geslagen, en alleen zijn benen nog naar zich toe behoefde te halen, dacht hij er een ogenblik aan, zich in zee te laten glijden, en te trachten, naar een van de zeilschepen te zwemmen, die hij op verre afstand kon waarnemen.

Maar om twee redenen liet hij dit plan varen. Ten eerste zou men hem stellig onmiddellijk zien, en hem terug aan boord trekken, en ten tweede zou zijn toestand verre van benijdenswaardig zijn, ook al zou een van die vissers hem oppikken, want wat moest hij zeggen, wanneer bleek, dat men op de hoogte was van de aanslag aan boord van de « Daisy ».

Hij hees zich dus op, stapte heel kalm op het dek, en stond neus aan neus met een verblufte zeeman, die echter niet zo overbluft was, dat hij niet begreep wie hij voor zich had. Hij wilde Raffles vastgrijpen, maar deze zei kalm:

— Geef je niet zoveel moeite, vriend. Ik loop niet weg, maar ik had behoefte aan wat frisse lucht, het werd me daar beneden een beetje benauwd. Hoe denkt u daarover, senora?

De vraag was gericht tot Anita de Vargas, blijkbaar de eigenares van de boot, die langzaam kwam toelopen, en afgemeten zei:

— Dat is, por dios gauw. Zij hebben mij dus niets te veel van je verteld, John Raffles. Hoe ben je er uit gekomen?

— Gaat u maar kijken, senora. Het ging vreselijk gemakkelijk. Zo'n ontbijtmesje is overal bruikbaar voor, als men er mee weet om te gaan. Ik heb natuurlijk wel het een en ander beschadigd, maar dat is op een werf in een ommezien hersteld, en de kosten wil ik wel

vergoeden als u dat wenst. Alleen moet ik dan van deze boot af, want hier heb ik niet de beschikking over mijn financiën.

Anita de Vargas schudde het hoofd. Zij had Raffles kalm aangehoord en zei:

— Ik vrees dat het laat zal worden. Wij zullen je niet zo gauw loslaten. Wil je niet bij ons blijven?

— Neen, wel bedankt voor het aanbod, antwoordde Raffles zonder aarzelen.

— Misschien bedenk je je nog wel eens. Wij zijn niet zo kwaad, en alles wel beschouwd, doen wij toch niets anders dan jij zelf doet.

— Daarover zullen wij maar niet redetwisten, senora, zei Raffles koel. Ik zie dat anders in. Jullie hebben niet gearzeld, om een arme matroos half dood te slaan aan boord van de Daisy en van het gestolen geld en de geroofde sieraden maken jullie natuurlijk goede sier.

— Ja, wat dacht je dan? Natuurlijk maken wij ons niet van het geld meester om er een hofje van te stichten of oorlogsblinden blij mee te maken.

— Dat slaat natuurlijk op mij, zei Raffles schouderophalend. Als u 't goed vindt, senora, zullen wij het hierbij laten. Wilt gij mij toestaan, op het dek te blijven?

— Och ja, waarom niet? Als je wilt vluchten en overboord springt, help je je zelf naar de haaien.

— Zou je niet eens afwachten, hoe ik er over denk, Anita? vroeg ploseling een ruwe stem in de Spaanse taal, terwijl Benito zijn hoofd boven de trap naar de voorkajuit uitstak. Ik heb het je gezegd, en je ziet nu dat ik gelijk had; wij hadden er het verstandigst aan gedaan, hem eenvoudig te laten verzuipen. Je bent onze vijand, of wil je het soms ontkennen?

— En volgens mij is het beste wat men doen kan, jullie allen uit te roeien als schadelijk onkruid. Jullie zijn de kan-

ker van de maatschappij, en behoren opgehangen te worden.

Raffles had het kalm gezegd, maar zijn ogen schoten vonken.

De Mexikaan deed dreigend een stap naar hem toe, taste met de hand in zijn zak, en deze kwam, met een mes gewapend, weer te voorschijn.

Het volgende ogenblik vloog het hem uit de vuist, en spartelde hij zelf aan de voet van de trap naar de kampanje.

De andere bandieten wilden zich op Raffles werpen, maar de vrouw gebod:

— Laat dat. Wie het waagt deze man iets te doen, voor ik het bevel, die wordt geboeid naar het cachot gebracht. Is dat begrepen?

Er werd wat gemopperd, maar niemand gaf antwoord.

Wat Raffles betreft, het hele geval scheen hem volstrekt niet te raken, en

hij was rustig naar de verschansing van het achterschip gewandeld en leunde er overheen.

Hij liet zijn blikken gaan over de nu grijze golven, die schuimkoppen vertoonden. Hoog in de hemel dreven lange, vloedige windveren.

En naarmate hij uitkeek, kwam hij tot de overtuiging, dat hij voorlopig niet behoefde te rekenen op de hulp van Charles Brand, want van de duikboot was niet het geringste spoor te ontdekken.

Het was maar al te duidelijk, dat Brand en Henderson, die zich aan boord van de duikboot bevonden, niets hadden bespeurd van hetgeen er in het donker was voorgevallen aan boord van de « Daisy », zodat hij was overgeleverd aan zijn vijanden.

HOOFDSTUK V

OP WEG NAAR TROMSO

Toen Raffles eenmaal wist, dat hij uitsluitend op zich zelf aangewezen zou zijn, begon hij met grote aandacht zijn tijdelijke omgeving te bestuderen.

Hij had al direct gezien dat het schip, al was het dan ook van hout gebouwd, volkomen zeewaardig was en uiterst snel liep. Het moest zelfs sneller zijn dan de « Daisy », welk schip zij met het grootste gemak had kunnen bijhouden, en inhalen als het nodig was.

De « Havik » was geheel op snelheid ingericht, dat was aan alles te merken. De machinekamer was bijna geheel ingenomen door de zes cilinder Diesel motor, waar twee machinisten elkaar geregeld aflosten.

Raffles ontdekte ook aldra dat de boot

twee schroeven had, en hij vond in het voorschip een eigenaardig luik, waarvan hij de bedoeling niet onmiddellijk begreep, totdat een ruk aan een hefboom hem het geheim onthulde.

Het luik klapte snel omhoog, en toen verrees automatisch een klein snelvuurkanon tot boven het dek, met een kleine stapel granaten er naast.

Het stuk geschut was geplaatst op een stalen affuit, en zeer gemakkelijk naar alle richtingen te wenden. 't Moest een geducht wapen zijn in handen van een geoefend kanonnier.

Natuurlijk was het niet onopgemerkt gebleven wat Raffles gedaan had, en een paar zeeschuimers kwamen dreigend toelopen, maar Raffles zei op zijn

beminnelijkste toon:

— Kalm aan heren. Ik ben niet van plan, het mede te nemen. Het is te groot en te zwaar om het in mijn zak te steken.

Raffles zette zijn onderzoek kalmpjes voort.

Hij ontdekte achtereenvolgens een volledig uitgerust arsenaal, met geweren, karabijnen, revolvers en enterhaken, handgranaten en zelfs cylinders met stikgas, een radiohut, tot zelfs een volledige Rode Kruis-Afdeling toe. Aan boord van een oorlogsschip had men niet practischer en vollediger ingericht kunnen zijn.

Het grootste en meest opzienbarende wonder aan boord van deze moderne zeeschuimer zou echter tot het laatst voor hem bewaard blijven.

Op het achterschip had hij reeds eerder een langwerpige ding zien staan, dat met een lap waterdicht zeildoek was bedekt, en dat hij aanvankelijk voor een grote reddingsboot had aangezien. Toen hij echter een tipje van de lap optilde, bemerkte hij tot zijn verbazing, dat hij het casco voor zich had van een kleine, tweepersoons vliegmachine. Het was een Moth, ingericht om op het water te kunnen dalen en voorzien van twee langwerpige drijvers van cilindervorm, uit aluminiumplaat geperst.

De draagvlakken waren er afgenomen, en neergezet ter weerszijden van de romp.

— Dit ranke vogeltje zal wel bestemd zijn, om op zijn rug, de schone Anita en haar vriend mee te voeren, als de omstandigheden het mochten eisen. Er schijnt letterlijk op alles gerekend te zijn. Maar je bent nog niet waar je wezen wil, jongedame, en als het aan mij ligt, zul je niet zo gemakkelijk met je gestolen waar ontsnappen, al weet ik op het ogenblik niet hoe ik dat moet voorkomen.

Raffles liet het dekzeil weer vallen. Een paar bandieten hadden hem op enige afstand gade geslagen. Het was duidelijk, dat zij hem niet vertrouwden, maar zij wisten, dat er heel wat zou moeten gedaan worden om de machine startklaar te maken.

Raffles vroeg zich af hoe de machine wel moest opstijgen, tot hij een kleine, stevige lier zag, die zeker moest dienen om de kleine Moth over boord te tillen en op de golven te plaatsen.

Het zette zijn tocht over het schip voort, en werd daarbij steeds op de voet gevolgd door een paar opvarenden, die een gezicht trokken, alsof zij hem het liefst zonder omhaal overboord hadden gegooid.

Hij trok zich daar echter niets van aan en zette zijn onderzoekstocht voort, bekeek de reddingsboten, en kon een vluchtige blik slaan in de machinekamer waar de motoren stonden, welke het schip een snelheid verleenden, veel groter dan waarvoor het oorspronkelijk gebouwd was, en stellig groter dan de snelste torpedojagers van de Engelse marine.

Behalve de speciale raceboten kende Raffles nog maar één vaartuig, dat gemakkelijk de Havik zou kunnen inhalen, namelijk zijn eigen duikboot, die echter, helaas thans onbereikbaar was.

Raffles dacht aan Charles Brand, die stellig niets begripen zou van de stilzwijgendheid van de gewaande matroos Coddington, en zeker ongerust zou zijn, dat hij hardnekkig de « Daisy » zou blijven volgen, totdat hij zekerheid had.

Toen viel hem in, dat Kapitein Austin stellig een radiobericht naar de kust zou hebben gezonden, onmiddellijk na de roof en de verdwijning van het Mexicaanse bandietenpaar.

Het kon bijna niet anders of Brand had dit bericht moeten opvangen met het radiotoestel, dat zich aan boord van de « Bruinvis » bevond. Hij moest er dus wel van overtuigd zijn, dat zijn vriend bij die gelegenheid het onderspit had gedolven, en in gevangenschap was geraakt. Aan de andere kant moest hij er zich over hebben verwonderd, dat kapitein Austin wel de beroving en de namen van de beide Mexicanen, maar niet de arrestatie van de matroos Coddington zou hebben vermeld.

Het was echter ook mogelijk, dat Brand andere dingen aan het hoofd had gehad, dan te luisteren naar de seinen van het radioontvangtoestel, en dat hij

daardoor onkundig was gebleven van hetgeen er was voorgevallen. Dit moest wel zo zijn, anders zou hij toch zeker wel de « Havik » inplaats van de « Daisy » hebben gevolgd.

Hij liep hierover te peinzen, tot hij de kapiteinshut bereikte en bij de deur Anita de Vargas en Benito zag staan, die in een tamelijk opgewonden twist-gesprek gewikkeld waren.

Raffles luisterde een ogenblik toe, maar het tweetal kreeg hem tegelijk in het oog en zweeg meteen.

— Versta je Spaans? vroeg Anita de Vargas aan Raffles.

— Mijn omzwervingen over het aardrijk maken het nodig de meeste talen althans te verstaan, senora, antwoordde Raffles. Senor Benito wil mij dus kalmpjes laten afmaken, omdat ik te lastig ben, en gij zijt wel zo goed, mij nog wat uitstel toe te staan, omdat ik toch eigenlijk een collega ben. Als ik het goed verstaan heb, dan hebt gij een haven aan de kust van Noorwegen voor mij op het oog. Ik wil u wel zeggen, dat mij dat niet erg gelegen komt, want ik heb er op het ogenblik niets te zoeken.

De vrouw fronste de wenkbrauwen, en zei:

— Je zou misschien beter doen, nu en dan je oren te sluiten, tenminste wanneer je aan het leven gehecht bent. Maar je weet het nu eenmaal. Ik ben inderdaad van plan je daar in de buurt van Tromso aan wal te zetten. Des nachts, met een van onze sloepjes.

— Zeer onaangenaam, mopperde Raffles ontevreden. Zo'n lange terugreis, door een zo onherbergzame streek, als het noorden van Noorwegen. Maar zijt gij niet bang, dat gij onderweg door een of ander vaartuig zult worden ingehaald?

— Ik zou het vaartuig wel eens willen zien, dat ons te pakken kan krijgen, bromde Benito. Wij hebben nog ons kanon, en als dat niet helpt, dan...

— ...is de vliegmaschine er nog, vulde Raffles de zin aan, op zijn onschuldigste toon.

— Je ziet nu wat hij weet, Anita, riep Benito nijdig uit. Hij heeft al overal zijn neus in gestoken.

De vrouw haalde minachtend de schouders op en zei:

— Je bent gek, Benito. Hij zal niet zo dwaas zijn, nu over boord te springen. En al deed hij het wel, wat dan nog? Hij zou wel vijf dagen moeten zwemmen om de dichtstbijzijnde kust te bereiken. Wij hebben de Shetlandse Eilanden al lang achter ons. Ik weet zeker, dat hij er geen kans toe zou zien.

— Neen Senora ik ben geen tovenaard, antwoordde Raffles bedaard. Ik heb wel eens bijna een dag achter elkaar moeten zwemmen, en dat was reeds vermoeiend genoeg, maar vijf dagen zonder eten en drinken, worstelen tegen het water, neen dat zou mijn krachten te boven gaan. U behoeft zich dus geen ogenblik ongerust te maken dat ik uw aangenaam gezelschap zal verlaten.

De vrouw keek hem een ogenblik onderzoekend aan.

— Er is iets in je toon, wat me maar half bevalt, zei zij langzaam. Het lijkt waarachtig wel alsof je de spot met ons drijft. Nu, dat onschuldige vermaak gunnen we je. Zodra hij aan land is gezet, steken wij weer in zee, en gaan naar de bekende plek. Als je je nu maar rustig houdt, Raffles, en ons geen last veroorzaakt. Wij zouden anders genoodzaakt zijn, je weer op te sluiten.

— Maar dan zou ik genoodzaakt zijn, opnieuw uit te breken, senora, zei Raffles. Laat mij liever maar wat rondlopen. Het is beter voor mijn gezondheid. Ik voel mij nog zeer slap.

Raffles deed op zeer natuurlijke wijze een paar wankelende stappen en zonk neer in een dekstoel, op bedriegelijke wijze iemand nabootsend, die nog zwak is door bloedverlies.

Benito haalde de schouders op, en wierp Raffles een blik toe, die de vrouw niet zag, maar Raffles des te beter.

— Ja, smeerlap, als jij je zin had, zou je mij het liefst overboord trappen, mompelde hij voor zich heen, terwijl het paar zich verwijderde.

De dag verliep zonder dat zich iets bijzonders voordeed. Van de duikboot was niets te zien. Nu en dan sprak de vrouw een paar woorden met hem, maar niet lang, want steeds kwam Benito tus-

senbeide, en maakte ruw een einde aan het gesprek. Het was duidelijk dat de man niet alleen bang was voor de Grote Avonturier, maar nog jaloers op de koop toe.

Raffles kreeg op tijd zijn eten, en hij kreeg er een glas wijn bij, waarvan hij niet zonder enige argwaan eerst proefde. Het zou hem niets verwonderen, als die Mexicaan pogingen deed om hem stiltejes te vergiftigen, achter de rug van zijn vriendin om.

En zo viel de duisternis weer. Raffles lie de hele dag, de zwakke, ternauwernood herstelde gewonde had gespeeld ging naar zijn hut terug, en wierp zich op zijn krib.

Niet om te gaan slapen evenwel. Hij wilde lang en diep nadenken over hetgeen hem te doen stond.

Ook nu dacht hij er geen seconde over om te vluchten door het patrijspoortje. Het zou niets anders dan zelfmoord zijn geweest. Een snel vaartuig zou nog wel een dag nodig hebben om van deze plek de Noorse kust te bereiken.

Bovendien zou er nu wel gewaakt worden. Het toeval kon wel eens een vissersboot op zijn weg kunnen doen opdagen.

Maar er waren andere kansen, en daaraan dacht Raffles nu. Het kon ongeveer middernacht zijn, toen hij zich geheel gekleed van zijn krib liet glijden, en luisterde.

Op het dek meende hij zachte voetstappen te horen.

Het was waarschijnlijk een van de bewakers, die op en neer liep.

Voor de rest was het stil. De overmoeidige bandieten, opgetogen over de omvang van hun buit, hadden er die avond een borrel tegen aan gegooid, en zouden nu wel ronkend in hun kribben liggen, of in hun hangmatten om hun roes uit te slapen.

Raffles echter dacht aan de radiohut.

Hij zag het duidelijk voor zich, dicht bij het achterschip, de laatste van de rij dekhutten.

Raffles wist dat de man die belast was met de bediening van het radiotoestel zo even de hut had verlaten. Benito

scheen zich zo volkomen veilig te voelen, dat er naar politieberichten zelfs niet meer werd geluisterd.

Raffles tastte naar de kruk van de deur.

Deze was opnieuw gesloten met de grendels.

Maar nu glimlachte Raffles, want hij had op zijn tocht over het schip hier en daar wel iets gevonden en opgeraapt dat hem van nut zou kunnen zijn.

Zo had hij op de bank naast de machinekamer, die voor de machinisten bestemd was om uit te rusten, naast nog andere gereedschappen een fret boortje gevonden, en een klein strengetje koperdraad, die hij maar bij zich had gestoken.

Een en ander kwam hem nu uitstekend te pas.

Hij kende de plek, waar de grendels zich bevonden, en boorde op dat punt schuin een gat door het deurpaneel, maakte een lus van het dunne koperdraad, stak deze door de opening, en vond na enig tasten de knop van de grendel, die hij nu gemakkelijk naar zich toe kon trekken.

Hij herhaalde dit nog eens beneden aan de deur, en de deur was open.

De weg was nu vrij, en hij liep onhoorbaar het trapje op, naar het dek. De nacht was donker, en er stond een felle wind.

Raffles vroeg zich af of de kapitein de moed zou hebben, met dit ranke vaartuig op zee te blijven, terwijl waarschijnlijk een storm op komst was.

Hij kroop als een slang over het dek, bereikte het achterschip, en bleef een ogenblik doodstil liggen, want hij hoorde weer de voetstappen van de bewaker.

Hij was slechts van hem gescheiden door de rij dekhutten, maar ongelukkig-gerwijze bevond zich de deur van de seinhut, die hij wilde binnegaan juist aan de kant van het dek, waar de uitkijk heen en weer liep.

Hij kroop om de hoek heen, luisterde scherp toe, en richtte zich op, juist toen het geluid van de schreden het verst af waren. Snel tastte zijn hand naar de deurkruk, maar de deur piepte bij het

openen. Onmiddellijk draaide de gedaante aan het andere uiteinde van het dek zich om en kwam argwanend terug lopen. Raffles had de deur losgelaten, die nu echter half openstond, en hij zelf stond nu achter de wand, die de rij dekhutten afsloot, met al zijn spieren gespannen, en gereed om toe te springen, als het nodig was.

De bewaker vond de half geopende deur, uitte een zachte kreet van verwondering, en keek instinctmatig om de hoek. Hij scheen alarm te willen maken, toen hij Raffles zag en deze begreep dat hem geen keuze overbleef. Met alle macht sloeg hij de man met zijn vuist tegen de kin, ving hem op voor hij viel en legde hem voorover op de grond. Hij bond hem een doek voor de mond, bond zijn armen stevig op zijn rug met het eerste het beste touw dat hij vond,

deed hetzelfde met zijn benen, en ging toen de radiohut binnen.

Het was er stikdonker, en Raffles moest alles op de tast doen, maar dat was geen bezwaar, binnen een paar minuten had hij de juiste golflengte bepaald en hij begon te seinen. Bijna onmiddellijk was er contact met de «Bruinvis».

Zo vlug hij kon, seinde hij het volgende:

« Ben gevangen aan boord van grijze motorboot. Op dit ogenblik varen wij ter hoogte van Aalesund. Zijn op weg naar Tromsö, waar ze mij aan land willen zetten. De aanvoerder van de bende zeerovers heeft een groot bedrag aan geld en kostbaarheden van de gasten van de «Daisy» gestolen. Dat moeten wij buit maken. Haast je zoveel mogelijk. E. »

HOOFDSTUK VI

AAN DE RAND VAN DE AFGROND

Nadat hij geseind had begon het toestel te tikken en op het lint verschenen de Morse tekens. Raffles ontcijferde het laconieke bericht:

« Wij komen. Hebben pas zoëven de toedracht van de zaak vernomen. Zijn nu ongeveer ter hoogte van Aberdeen. Zullen ons zoveel mogelijk haasten. Houd moed. C.B. »

Raffles haastte zich, het gebruikte lint van de machine af te scheuren, en in zijn zak te steken.

Toen verliet hij vlug het hokje, sloot zacht de deur, en keek wat er van de man was terecht gekomen, die hij had neergeslagen.

Hij begreep dat hij zich in een zeer precaire positie bevond. Zelfs al maakte Brand nog zoveel haast, het zou beslissend onmogelijk zijn de snelvarende « Havik » binnen twee dagen in te halen, tenzij de storm die op komst scheen te zijn de motorboot dwong, een haven op te zoeken.

Raffles begreep echter, dat Benito dit niet zou durven doen, tenzij de uiterste noodzaak hem dwong, want hij moest begrijpen, dat in iedere havenstad van Noorwegen, Zweden, Denemarken, maar

ook van Duitsland en Nederland het reeds bekend was, dat een grijze motorboot op zee rondzwierf, met een aantal stoutmoedige bandieten aan boord.

Vond men morgenochtend deze geknevelde man, dan was het lot van Raffles natuurlijk bezegeld.

Het schip lag dwars op de golven, zodat het geen wonder was, dat een van die schokken het schip had dreigen te doen kapsijzen en Raffles half uit zijn krib was geslingerd.

Met moeite optornend tegen de storm bereikte Raffles de trap naar de brug, gaf de roerganger een trap, zodat deze van de sokken ging, en gooide het roer om. Het was maar juist bijtijds, want een hoge baar die dwarsscheeps op kwam zetten had wel aan alles een einde kunnen maken.

Het roer zwaaide om, en pijlsnel liep de « Havik » voor de storm weg, en als een pijl uit de boog schoot de « Havik » voorwaarts.

Benito had zich op zijn heurt naar boven geworsteld, en werd paars van inspanning, toen hij zich boven het geweld van de storm verstaanbaar poog-

De man zou dadelijk vertellen, wat er die nacht gebeurd was, men zou begripen, dat Raffles had geseind en zelfs Anita zou hem dan niet meer kunnen redden.

Wat moest er dus met deze man gebeuren?

Raffles begreep dat hij tot iedere prijs tijd moest zien te winnen.

Als hij er in kon slagen, de man ergens te verbergen, al was het maar gedurende twee dagen. Men zou hem natuurlijk missen, maar waarschijnlijk aan nemen, dat hij ongemerkt over boord was geslagen.

Toen viel Raffles het luik van het Kanon te binnen.

Voorlopig zou dat ding niet gebruikt worden, en daar beneden was ruimte genoeg voor een man om enige tijd in door te brengen.

Zijn toestand zou wel verre van aangenaam zijn, maar grimmig bedacht Raffles, dat het toch nog altijd beter voor hem was, dan over boord te worden gegooid, hetgeen zeker de meest afdoende wijze zou zijn, om van de lastige kerel af te komen.

Het beroerdste was, dat het kanon zich op de voorplecht bevond, en dat hij het luik onmogelijk zou kunnen bereiken met die zware last, zonder dat de roerganger op de brug hem in het oog kreeg.

Ten einde raad keek Raffles om zich heen.

Toen viel hem het donkere zeildoek van de vliegmaschine in het oog.

Zonder zich lang te bedenken trok Raffles zijn slachtoffer aan de voeten over het dek naar de bewuste plek, tilde het doek op, en bond de man stevig vast tussen de twee drijvers van het toestel, aan dezelfde ringen, in het dek, waaraan de vliegmaschine was vastgebonden, om bij zwaar weer niet weg te glijden.

Hij overtuigde zich er terdege van, dat de man onmogelijk zou kunnen gaan schreeuwen, door hem een verse prop in de mond te stoppen, en daaromheen een dichte doek te knopen, en liet hem toen aan zijn lot over.

Het zeildoek reikte toe aan de grond,

en verborg de man volkomen, zodat men hem daar zeker niet zo gauw zou ontdekken.

Op dat punt gerustgesteld, sloop Raffles op dezelfde wijze als hij gekomen was terug naar zijn hut, wierp zich op zijn krib en sliep vijf minuten later even gerust als wanneer hij in zijn eigen bed in zijn huis in de Cromwell-Street in Londen gelegen had.

Hij kon ongeveer drie uren geslapen hebben, toen een tamelijk hevige schok hem bijna uit zijn krib wierp.

Hij was dadelijk klaar wakker en begreep dat het schip rolde en stampte op de golven en dat het verwachte noodweer eindelijk was losgebarsten.

Er werd luid op zijn deur gebonsd, toen vloog deze open, en Benito stak een verwilderd gelaat naar binnen, en beval op schorre toon:

— Kom ons helpen, als je leven je lief is. Ik geloof dat wij anders naar de haaien gaan.

— Hoever zijn we hier van de kust?

— Twintig zeemijlen.

— Sein om hulp.

— Denk je dat ik gek ben? brulde Benito. Dat doe ik niet, al zonk het schip onder mijn voeten. Ben je van plan een handje te helpen of niet? Je hebt immers verstand van schepen? Anita zegt, dat je overal verstand van hebt.

— Dat is een beetje overdreven, zei Raffles spottend. Ik kom, maar de kapitein zal toch ook wel weten wat hem te doen staat?

— Misschien zou hij het weten, als hij niet stonddronken was, brulde Benito wanhopig. Ik weet niet wie hem zo veel heeft te zuipen gegeven, maar hij kan nauwelijks op zijn benen staan.

Met een gesmoorde verwensing duwde Raffles de bandiet eenvoudig op zij, stormde de trap op, en werd aan het dek bijna onmiddellijk weggespoeld door een breker, die met donderend geweld over het dek sloeg.

Half verblind wist hij zich nog juist bijtijds vast te grijpen aan de opstand van de kajuit, en zag toen, dat een man op de brug zich wanhopig vastklemde aan het roer.

de te maken en riep:

— Gooi je het roer om? Op die manier verwijderen wij ons van de kust.

— Beter dan dat wij er in brokstukken op worden gegooid, schreeuwde Raffles terug. Binnen vijf minuten zouden we naar de kelder zijn gegaan. Bemoel je er niet mee. Voortaan zou ik mij maar liever bepalen tot de vaste wal, schipper in angst. En maak nu dat je hier weg komt, of ik gooi je de trap af. Waag het niet, een hand naar het stuurrad uit te steken. Vooruit, maak dat je wegkomt.

Benito droop af, als een hond die een pak rammel heeft gekregen.

Raffles commandeerde: met volle kracht vooruit, en de Havik ploegde zich een weg door de golven. De windvlagen kwamen uit het zuidoosten en telkens sloeg een zeetje over het dek.

Het was duidelijk dat de « Zeeschuimers van de koude grond » zoals Raffles hen minachtend noemde, wel begrepen, dat hij alleen de man was, die in deze nood redding kon brengen. Geen hunner durfde zich vertonen, uit vrees voor de zeeën, die nog van achteren inkwamen, en dan over het dek spoelden tot aan de voorsteven.

Een paar mannen hadden de moed kunnen opbrengen, op het luid, door de scheepsroeper geschreeuwde bevel van Raffles, de luiken met presenning te dicht, zodat geen water naar binnen kon doordringen, tenminste zolang het houtwerk het hield.

Raffles had verstand van deze soort stormen, en hij wist dat deze, die bijna de kracht van een orkaan had, op zijn minst een vol etmaal en misschien nog wel langer zou aanhouden.

Aldus worstelde de « Havik » zich voor de storm weg, in noordwestelijke richting, en zich steeds verder verwijderend van de Noorse kust.

Raffles begreep, dat met iedere minuut zijn kansen op redding kleiner werden, want Brand zou zich houden aan de afspraak, en koers zetten naar Tromsø. Wat zou hij doen, als hij hem daar niet vond?

Zelfs al had Raffles op dit tijdstip het stuurrad aan een ander kunnen toe-

vertrouwen, dan nog zou het onmogelijk zijn, een bericht over te krijgen, terwijl de bliksem telkens de pikzwarte hemel verscheurde, en de atmosfeer zo geladen was met electriciteit, dat geen enkel bericht er doorheen zou kunnen komen.

Op het dek vertoonde zich niemand. Allen waren dadelijk beangst bijeengekropen in de grote kajuit en Raffles walgde van de lafheid dier kerels, die wel in staat waren, in koelen bloede een weerloze scheepsbemanning af te maken, maar zich als hazen gedroegen, wanneer het ging om hun eigen huid.

Ineens zag hij, dat zich over het duistere dek een nog donkerder gedaante bewoog, die zich uit alle macht scheen vast te houden aan alles wat maar houvast bood, teneinde op te tornen tegen de loeiende stormwind.

Het duurde enige tijd voor Raffles in deze gedaante Anita de Vargas herkende.

Hij vroeg zich af wat zij op het dek te zoeken had, en zijn verwondering nam toe, toen hij bemerkte hoe zij de stalen leuning van de smalle trap naar de kampanje greep, en zich naar boven poogde te werken.

Ieder ogenblik kon de storm haar als een veertje van die smalle trap wegblazen.

Raffles opende de deur van de stuurhut, en greep de vrouw bij de schouder, waarop hij haar met een snelle ruk naar binnen trok.

Het kostte hem grote moeite, de deur weer te sluiten, tegen de druk van de wind in.

De vrouw bleef een ogenblik hijgend in een hoek staan met de fonkelende ogen gericht op het gelaat van Raffles.

— Is uw plaats wel hier, senora? vroeg Raffles, even de ogen afwendend van het verlichte compas.

— Ik kom je waarschuwen, zei de vrouw, met grote moeite sprekend en de hand gedrukt op het nog wild kloppend hart.

— Mij waarschuwen? Waarvoor? herhaalde Raffles langzaam. Welk gevaar zou ik op dit ogenblik kunnen lopen?

— Nu nog niet, want we hebben je no

dig, maar als de storm bedaard is, kijk dan goed uit, want ze koesteren snode plannen.

— Wat is er gebeurd, en waarmee heb ik hun ongenade op de hals gehaald? vroeg Raffles, grote ogen opzettend.

— Een kwartier geleden hebben ze de man gevonden, die je onder het zeil van de vliegmaschine verstopt had. De wind heeft dat zeil losgerukt, en ze hebben hem zien liggen.

Raffles floot even tussen de lippen en zei:

— Dat ziet er niet mooi uit. Wat hebben ze met hem gedaan?

— Wel, hij heeft alles verteld, daar beneden in de kajuit. Hij zei dat hij je vlak bij de radio had aangetroffen, en dat je vast en zeker geseind had.

— Dat heb ik ook, zei Raffles kalm.

— Naar de politie? vroeg de vrouw, en even kwam er een uitdrukking in haar ogen.

— Denk je, dat ik gek ben? Natuurlijk niet naar de politie. Dan zou ik mij zelf ook aangeven, en al die prachtige dingen, die jullie gestolen hebt van de « Daisy » en die ik mij voor alles ter wereld niet wil laten ontgaan, kwijt zijn.

— En daaraan denk je op dit ogenblik? riep de vrouw. Je denkt aan dat goud en de juwelen, terwijl zij daar beneden over je leven aan het sjacheren zijn? Omdat zij stellig geloven, dat je ons verkocht hebt? Zodra de storm gaat liggen, zullen ze je doden, en mij zal het misschien niet veel beter vergaan, want ik ben zo stom geweest, het voor je op te nemen.

— Ja, dat is inderdaad een grote domheid, hernam Raffles ernstig. Nu, ik kan niet zeggen, dat de heren zeeschuimers lijden aan overmaat van erkentelijkheid. Ik zou zeggen, dat zij hun eigen hachje al bijzonder laag aanslaan, anders zouden zij wel wat meer dankbaarheid tonen.

Het bleef even stil en toen vroeg Anita weer:

— Wil je mij niet zeggen, aan wie je vannacht geseind hebt?

Slechts een kort ogenblik weifelde Raffles. Toen bedacht hij dat deze vrouw haar leven had gewaagd in de worsteling

met de storm alleen om hem te komen waarschuwen, en hij zei kortaf:

— Aan vrienden.

— En denk je nu heus, dat ze je kunnen helpen? vroeg de vrouw hoofdschuddend. Er bestaat geen schip ter wereld dat sneller is dan de « Havik », neem dat van mij aan. En wat zouden die vrienden kunnen uitrichten tegen de « Havik » met zijn kanon en zijn zestien man aan boord?

Raffles haalde de schouders op en zei glimlachend:

— Dat kan ik je niet in een paar woorden uitleggen. Zij zouden mij gered hebben, ook al waren hier honderd man aan boord. Helaas, onze afspraak heeft geen waarde, want zij gaan naar een geheel andere plaats dan waarheen de stormwind ons nu voortjaagt, namelijk regelrecht op IJsland aan.

— Ik begrijp het, zei Anita hem strak aanziende. Zij gaan naar Tromsø. Maar dan ben je verloren, zodra de storm gaat liggen.

— Misschien bereiken wij nog wel een IJslandse haven, voor de storm geheel bedaard is.

— Dan zullen zij je neerschieten, zodra de « Havik » in kalm water is, en je lijkt over boord laten glijden met een granaat aan je voeten gebonden.

Terwijl zij dit zei, was zij zeer bleek geworden, en wrong de handen.

Daarop hernam zij, het vermijgend om hem aan te zien:

— Luister eens. Ik ben geen bakvis meer, en ik kom er voor uit dat ik je graag mag. Je ben zo anders dan die kerels daar beneden. Ik ben niet verliefd als een schoolmeisje, denk dat maar niet, en ik laat me ook niet « bekeren » zoals jij dat al met een paar andere vrouwen hebt proberen te doen, naar ze mij hebben verteld.

— Ik zal er ook geen moeite voor doen, zei Raffles ironisch.

Anita deed, alsof zij niets gehoord had, en ging voort:

— Ik kan echter het denkbeeld niet verdragen, dat jij, om zo te zeggen voor mijn ogen lafhartig wordt afgemaakt. Van Benito heb ik al lang genoeg. Hij is laf en verraderlijk. Hij is geen man,

maar een oud wijf. Ik minacht hem, en bij een vrouw is minachting niet ver van haat verwijderd. Hij weet het, en hij loert op mij. Hij werpt mij voor de voeten, dat jij me in je netten gelokt hebt. en dat ik smoorlijk verliefd op je ben, ha, ha; ik moet er om lachen. Neen, zover is het met Anita nog niet. En je hebt het ook mis, als je denkt, dat ik met je wil delen.

— Delen?... Ik heb niet van delen gesproken; ik wil alles hebben, zei Raffles botweg.

— En dat zeg je onder deze omstandigheden, terwijl we elk ogenblik naar de kelder kunnen gaan, en je morgen de kogel krijgt, als we dit overleven? viel de vrouw heftig uit.

— Pardon, ik heb niet gezegd, dat ik alles zal krijgen, want dat moet het noodlot uitmaken. Ik heb alleen gezegd, dat ik alles wil hebben, en dat is een groot verschil.

— Laat ik dan maar direct zeggen, dat je het niet krijgt, zei de vrouw kortaf. Je leven wil ik redden, maar...

— Maar het mag natuurlijk niet te veel kosten, voltooide Raffles spottend de zin. En ik kan je wel gelijk geven. Wat zijn je plannen, senora?

— Plannen? Ik wou dat ik plannen kon maken, zei de vrouw verdrietig. Ik ben juist hier gekomen in de hoop, dat je mij zoudt kunnen raden.

— Maar dan zou ik een zeer zonderlinge rol moeten spelen, riep Raffles met een kort lachje. Stel u voor, dat de haas voor hij gevild wordt aan de keukenmeid raad geeft hoe hij moet gebraden worden. Ik zou maar kalm afwachten hoe de gebeurtenissen zich ontwikkelen. Wij hebben dat niet in de hand. Intussen gelooft gij werkelijk, dat uw leven gevaar loopt.

— Absoluut, antwoordde de vrouw op besliste toon. Zoëven heeft tussen Benito en mij een onderhoud plaats gehad. Wat dat onder mensen als wij zijn, betekent, dat weet je misschien. Hij heeft zijn revolver klaar in zijn zak, en in de andere zijn mes.

Raffles dacht een ogenblik na en vroeg toen:

— Waar is de buit?

— In de kapiteinshut. In een sandelhouten kistje. Denk je daar nu werkelijk aan?

— Waarom niet? De wind neemt nu even in kracht af, maar dat is maar tijdelijk. Straks zal het opnieuw gaan spoken. Zoudt gij kans zien het roer vijf minuten achtereen in dezelfde stand te houden?

Zonder iets te zeggen, nam de vrouw het stuurrad van hem over. Aanvanke-lijk dreigde de kracht van het water het haar uit de handen te slaan, maar zij hield vol.

— Het gaat, zei zij tussen haar opeengeklemd tanden, maar lang zal ik het niet kunnen volhouden. Wat ga je doen?

— Seinen in de radiohut, antwoordde Raffles laconiek. Aan mijn vrienden mededelen waar wij nu ongeveer zijn.

— Zou je werkelijk denken dat ze je kunnen volgen en inhalen?

— Als alles goed gaat kunnen zij vóór het kriecken van de dag bij ons zijn.

De vrouw keek hem even onderzoekend aan. Het was duidelijk, dat zij een zware strijd met zich zelf voerde, daarna zei zij vastberaden:

— Goed. Sein maar aan je vrienden. Ik hecht nog aan mijn leven, en Benito zal het in ieder geval niet hebben. Als je er in slaagt, je eigen huid en de mijne te redden, dan delen wij de buit.

— Daar spreken wij nog wel eens nader over. Houdt het stuurrad stijf vast, in dezelfde stand, want wij zijn verloren, als het u uit de handen wordt geslagen.

Het volgende ogenblik had Raffles de deur geopend en daalde behoedzaam het ijzeren trapje af.

Hij moest zich dadelijk schrap zetten tegen de woedende stormwind.

Het dek was volkomen verlaten.

Met enige moeite bereikte hij de hut van de marconist. Daarbinnen brandde licht. De man zat voor zijn toestel. Bewegingloos...

Raffles deinsde achteruit.

Bloed droop van het seintoestel langzaam op de vloer.

De man was dood, en lag half opzij met zijn hoofd op zijn gekromde arm.

In zijn hoofd gaapte een grote wond.

HOOFDSTUK VII

HOERA ! KOFFIE !

Raffles zag nergens een wapen, maar hij zag wat anders. Hij zag dat een van de stalen hoeken van de tafel, waarop het toestel bevestigd was met bloed was besmeurd en dat er haren aankleefden.

Dadelijk begreep hij wat er gebeurd was. De man had de vorige avond evenals de anderen flink gedronken, en niet al te vast op zijn benen gestaan, en een schok, veroorzaakt door de woelige zee, had hem zijn evenwicht doen verliezen, zodat zijn hoofd op de scherpe, stalen hoek van de tafel was terecht gekomen. Het leek wel op een schedelbreuk en het bloedverlies was zo groot geweest, dat de man zonder tot bewustzijn te zijn gekomen gestorven was.

Raffles trok hem voorzichtig wat ach-

teruit, zodat het toestel vrij kwam; hij kreeg bloed aan de vingers, toen hij het bediende. Hij wist heel goed wat hiervan de gevolgen konden zijn, maar het ging om zijn leven, misschien ook wel om het leven van de vrouw.

Gelukkig duurde de tijdelijke kalmte nog enige tijd voort, het onweer was overgedreven, en met enige moeite slaagde hij er in, verbinding te krijgen met de duikboot, en Brand tamelijk nauwkeurig de plaats van de « Havik » op te geven. Hij zette zijn toestand in het kort uiteen, en drong op spoed aan.

Hij had de trap naar de stuurhut nog nauwelijks bereikt, of een geweldige breker deed het schip tot in al zijn spanten trillen, en hij kon nog juist bijtijds het

stuurrad grijpen dat uit de trillende handen van de dodelijk vermoeide vrouw dreigde te worden geslagen.

Zij leunde in een hoek van het stuurhokje, om op adem te komen, toen haar blik viel op de bebloede vingers van Raffles, die het stuurrad gegrepen hadden.

— Heb je hem gedood? vroeg zij hees.

— Ik vond hem dood in zijn seinhut. Een heftige stoot van het schip heeft zijn hoofd met hevige kracht tegen de scherpe rand van de tafel geslagen.

— Dat zullen zij nooit geloven, zei de vrouw huiverend.

— Daar ben ik ook bang voor, zei Raffles. Zij zullen denken, dat ik hem van kant heb gemaakt. Niets aan te doen want al wist Benito beter, hij zou het toch laten voorkomen, alsof hij geloofde, dat ik de man had overvallen en gedood. Overigens, ik geloof ook niet dat ik gearzeld zou hebben, als het voor mijn eigen lijfsbehoud nodig zou geweest zijn. Maar geen zorgen voor de tijd; wij hebben nog wel een paar uren voor ons. Zij zullen wel zo verstandig zijn, mij in het leven te laten, zolang de storm blijft voortduren.

— Zijn wij nog ver van IJsland af?

— Met deze snelheid zouden wij het eiland morgen in de vroege namiddag kunnen bereiken, maar het is mogelijk dat de wind omloopt, en dan zal Benito natuurlijk de koers wijzigen. Wil je mij niet eens zeggen, waar dit schip eigenlijk thuis hoort?

— Nergens. Nu eens hier, dan weer daar laten wij het anker vallen, maar steeds daar waar bijna geen scheepvaart is. Zo is er op de kust van Noorwegen een groepje eilanden, waarvan er een paar diepe en veilige natuurlijke havens hebben. Er zullen er nog wel meer bestaan, maar vergeet niet, dat wij pas drie maanden dit werk doen.

— Hoe kwamen jullie aan het schip?

— Gekocht van Jack Diamond. Hij liet het ons voor een koopje. Uit sympathie voor Benito, die een groot vriend van hem is. Benito heeft vroeger deel uitgemaakt van zijn lijfwacht.

— Iets dergelijks vermoedde ik al. Zo... zo... het is een hele eer, de voet te hebben mogen zetten op een jacht,

dat aan een der grootste bandieten van Amerika heeft toebehoord. Ik kan je echter wel zeggen, Anita, dat jullie dit onmogelijk lang zullen kunnen volhouden. Vroeg of laat moet zulk een schip naar een werf, om te worden nagezien, de levensmiddelenvoorraad moet worden aangevuld, er komt een zieke aan boord, kortom, er zijn tal van mogelijkheden je te dwingen, een haven op te zoeken, en dan zou de pret natuurlijk uit zijn geweest.

Anita schudde het hoofd en zei rustig:

— Wij waren van plan als het nodig was, grote mailboten aan te houden, om nieuwe levensmiddelen te krijgen, en geld. Er zijn een paar werktuigkundigen aan boord. Benzine en olie kun je zelfs in Spitsbergen krijgen.

Raffles zei hoofdschuddend:

— De Noordzee is voor zulke dingen volkomen ongeschikt.

Op dat ogenblik tilde een geweldige baar het schip op, om het direct daarna in een dal van schuim neer te smakken. Dit maakte een einde aan het gesprek. De wind begon grillig naar alle hoeken uit te schieten en alle stuurmanskunst van Raffles was nodig om te beletten, dat het smalle, hoog op het water liggende schip begon te gieren en dwars op de golven kwam.

Pas tegen het aanbreken van de dag begon de wind te luwen en was het allergenste voorbij, en Raffles zond de vrouw de stuurhut uit, ofschoon zij eerst weigerde, die te verlaten.

— Ze zullen mij dadelijk vermoorden als zij weten dat ik hier ben geweest klaagde zij.

— Niemand kan het hebben gezien. Zij zitten nog allemaal in de kajuit. Zeg, dat je in je eigen hut bent geweest.

Raffles zag haar, worstelend tegen de nog krachtige wind die haar als van zwart zeildoek als een zeil deed opblazen.

Raffles had nu en dan een blik achter zich geworpen; de zee was echter volkomen verlaten en stond nog zeer hol. Geen zeil was te zien, geen rookpluim en ook niet de vertrouwde, grijze gedaante van de « Bruinvis ». Raffles was

er zich van bewust, dat dit ook bijna onmogelijk ware geweest. Natuurlijk zou Brand de boot hebben laten duiken om de storm te ontgaan, wetende, dat de zee reeds op drie of vier meter diepte, zo kalm zou zijn als een vijver. Maar daardoor zou hij zeer veel aan snelheid inboeten, en de storm had juist de « Havik » met grote snelheid voortgejaagd. In de eerste uren zou hij er dus niet op kunnen rekenen, iets van de duikboot te zien.

Maar dan zou het wel te laat zijn.

Naarmate de wind ging liggen, zouden de bandieten aan dek komen, half geradbraakt door de verschrikkelijke nacht, die zeker niemand vergund had om een oog dicht te doen, zij zouden de dode marconist vinden, en dan zou het lot van Raffles bezegeld zijn.

Er verliep echter nog een vol uur voor zich tenslotte een van de bandieten vertoonde, met een groen, vertrokken gezicht.

De man liep zwaaiend over het dek, en regelrecht op de seinhut toe.

Nu en dan bleef hij staan om zich ergens aan vast te grijpen, want het schip rolde en stampte nog altijd sterk.

Maar eindelijk kwam hij dan toch voor de deur van de hut en Raffles hoorde zijn kreet van schrik en ontzetting boven het gieren van het touwwerk uit. Even daarna dook hij weer beneden-deks en kwam terug met vier, vijf anderen. Het was een dwaas gezicht, hen met grote moeite en zeer onzeker te been over het rijdende en dalende dek te zien strompelen.

De roodharige kapitein was er echter niet bij, en Raffles had een voorgevoel, dat hij nog een paar uren gewonnen had.

Twee van de mannen kwamen achter elkaar het trapje op, duwden de deur open, en de eerste vroeg op ruwe toon.

— Heb jij dat gedaan? Heb jij onze marconist om zeep geholpen?

— Dat hoefde niet meer, zei Raffles bedaard. De storm had er al voor gezorgd.

— En denk je dat we dat slikken? vroeg de kerel honend. Nu, je rekening is al opgemaakt, mijnheer Raffles.

— Dan zal de stuurman wel zo vriendelijk willen zijn, mij te komen aflossen aan het roer? vroeg Raffles.

— Die ligt met een kogel onder zijn ribben in zijn krib, zei de man, met een vloek. Dat is het werk van die duivelin. Ze zei dat haar revolver bij ongeluk is afgegaan maar wie dat gelooft is gek.

Raffles begreep onmiddellijk de bedoeling van dit alles. De zogenaamde kapitein was de enige, die de boot bij zulk een nog altijd zeer krachtige wind zou kunnen besturen, en door hem buiten gevecht te stellen, had Anita het leven van Raffles niet alleen met enige uren verlengd, maar ook de kans vergroot dat de geheimzinnige vrienden van Raffles hem nog bijtijds zouden bereiken.

Het was duidelijk, dat zij met haar medeplichtigen had afgerekend en als een vijandin werd beschouwd. Benito had haar afgezworen, en geen van de bandieten zou het wagen, haar partij te trekken.

— Dus voorlopig kan ik nog hier blijven dacht Raffles, toen de vent met een knetterende vloek de deur achter zich dicht smeed.

Een ogenblik kwam de gedachte bij Raffles op het roer eenvoudig los te laten, en met een reddingsboei over boord te springen, maar onmiddellijk liet hij dit voornemen varen.

Ten eerste zou hij dan de vrouw in de steek moeten laten, en dat wilde hij niet, ten tweede zou hij de buit moeten prijsgeven, en ten derde zou hij het in deze woelige zee zelfs met een reddingsgordel niet heel lang uithouden.

Maar er viel hem iets anders in, dat hij onmiddellijk in praktijk bracht.

Het was een doodeenvoudig middel, maar dat alleen was uit te voeren als de zon niet scheen.

Raffles keerde eenvoudig op zijn weg terug.

Hij deed het evenwel zeer langzaam en behoedzaam, en beschreef een grote boog, zodat zijn manoeuvre niet verraden zou worden door het kielzog dat duidelijk afstak tegen de groene golven.

Aan de stand van de zon, die er niet was, kon niemand bespeuren, dat het

roer was gewend, en de beweging voltrok zich dan ook zonder dat een van de weinige mannen, die zich aan dek bevonden er ook maar het minste van gemerkt had. Wat daar maar even toe in staat was, was bezig met het vastsjorren van losgeraakt houtwerk en het verzekeren van de vliegmaschine, die danig geleden had.

Zo verliepen er een paar uren, de kracht van de wind nam langzamerhand af, en ineens voelde Raffles zijn hart sneller kloppen van blijdschap: zijn scherp geoefend oog had heel in de verte door de kijker, die steeds in de stuurhut gereed lag, een griize gedaante ontwaard, nauwelijks afstekend tegen de golven, die in de richting van de motorboot voer.

Het was de « Bruinvis », slechts een klein stukje uitstekend boven de oppervlakte van de zee.

Raffles begreep, dat het ogenblik om in actie te komen snel naderde. Binnen een kwartier, misschien reeds, zou de duikboot, zo dicht genaderd zijn dat zij door alle opvarenden gezien zou worden.

Hij wierp een blik naar het dek.

Er bevonden zich op dit ogenblik niet meer dan drie mannen, op grote afstand van elkaar, die daar aan het werk waren. Hij moest tot iedere prijs Anita de Vargas trachten te waarschuwen, en dat zo spoedig mogelijk.

Hij zocht en vond een ijzeren handspaak in een hoek van de stuurhut, en zette daarmee en met een stalen ketting het roer zo goed mogelijk vast, zodat het schip de kop recht op de golven zou houden. Daarna opende hij de smalle deur, en gleed als een aal van de trap.

Hij kwam terecht achter de rug van een der bandieten, die zich op hetzelfde ogenblik omwendde, maar een seconde te laat naar zijn wapen greep. Raffles had een stuk ijzer als wapen meegenomen, en gaf hem daarmee zo'n formidabele knoepert op het hoofd, dat de bandiet bewusteloos op het dek viel, zonder een kreet te hebben kunnen slaken.

Snel onderzocht Raffles zijn zakken, en nam er een grote revolver uit.

Hij opende het magazijn, en alle ka-

mers bleken geladen te zijn.

— Ik kan dus zeven van die kerels een bittere pil laten slikken, als mij het vuur wat al te na aan de schenen wordt gelegd, mompelde hij grimmig voor zich heen.

Aan deze kant van de hutten was verder niemand meer te zien.

Snel ging Raffles verder, de revolver voor zich uithoudend, en vast besloten om er gebruik van te maken als het moest.

Maar plotseling bleef hij staan. Hij had een blik geworpen door een van de patrijspoorten van de dekhut, die voor Benita en Anita was bestemd.

En daar zat de vrouw, geheel alleen, en naar haar houding te oordelen opgesloten.

Zij zag een schaduw langs het venstertje glijden en slaakte een kreet. Haastig kwam zij toelopen, en vroeg:

— Wat is er gebeurd? Wie staat aan het roer?

— Niemand, antwoordde Raffles kort af. Ik heb het roer vastgezet. Maak je gereed om met mij te vluchten. Is daar het kistje met de buit?

— Wil je dat ik het meeneem? vroeg de vrouw, met schrik en ongeloof in haar stem.

— Natuurlijk, antwoordde Raffles kortaf. Denk je soms dat ik van plan ben, het in handen van deze bandieten te laten? Vlug. Ik zal de knippen voor de deur terug schuiven.

Er bleken aan de buitenkant twee stevige grendels op de deur te zitten, die er klaarblijkelijk pas op waren bevestigd.

De vrouw kwam naar buiten, bleek maar toch met het kistje onder de arm.

Het woog zwaar, en Raffles keek in de hut rond naar iets om het in te bergen, maar te vergeefs. Ineens klonk er een kreet van woede, gevolgd door een revolvershot.

Hij keerde zich bliksemsnel om en vuurde onmiddellijk terug.

Tussen beide ogen getroffen, viel de man, die het schot gelost had, als een blok voorover en bleef liggen.

Ofschoon de knallen van de schoten enigszins werden overstemd door de

harde wind, waren ze gehoord.

Men hoorde luide kreten en Raffles greep inderhaast een rubberjas, vouwde er het kistje in, en bond het als een reddingsgordel om het lichaam.

— Je kunt toch zwemmen? vroeg hij aan de vrouw.

— Je zult het toch niet wagen hier overboord te springen? riep de vrouw in doodsangst.

Raffles gaf geen antwoord, maar greep haar beet en slingerde haar over boord, schoot een man in het been die juist kwam toelopen, en sprong haar na.

Instinctmatig doken beiden onder, en kwamen pas tien meter van het schip weer boven. Woedend begonnen een paar bandieten te vuren, maar de bewegingen van het schip maakten richten onmogelijk.

Tot overmaat van ramp rukte het roer de ketting los, en het schip begon

te gieren; een paar bandieten renden wanhopig naar de stuurhut en poogden de boot weer met de kop op de golven te krijgen.

Met krachtige slagen zwommen de man en de vrouw intussen voort in de richting van de langwerpige grijze gedaante, die snel naderbij kwam, steeds hoger boven de golven.

— Nu begrijp ik het, riep de vrouw, buiten adem, nu weet ik waarom je vrienden je konden volgen.

— Zij zijn altijd waar het nodig is, antwoordde Raffles, luid proestend, terwijl hij haar hielp, om tegen de gladde huid van de duikboot op te kruipen, in het dek waarvan het ronde luik opeging, terwijl het glundere gezicht van Henderson zich vertoonde, die luid riep:

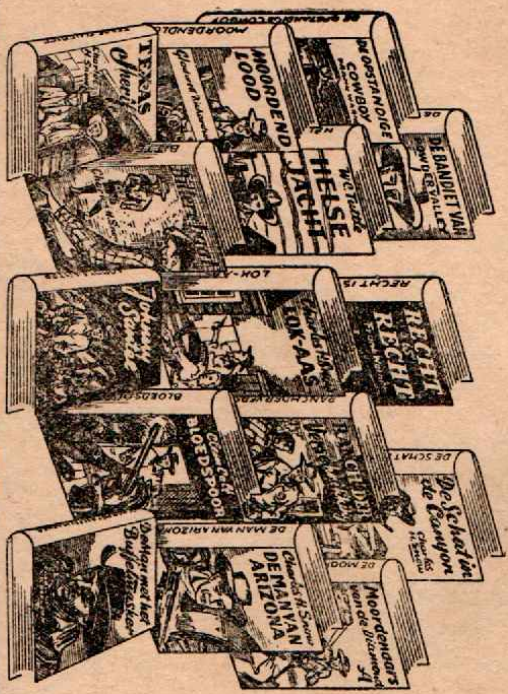
— Welkom, mylord, en u ook, senora. Gij zult wel nat en koud zijn geworden, maar wij hebben juist koffie gezet.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT

De man met het rode masker

Nieuwe WILD-WEST serie voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar \$ 5,- of meer
met \$ 5,- per maand

1. Recht is Recht } beide door
2. De Opstandige Cowboy } Frank Warner
3. Moordenaars van de Diamond-A } door Darter Bandwell
4. De Bandiet van de Powder Valley } door Peter Field
5. Johnny Santee door Arthur MacLean
6. Helse jacht door W. C. Tuttle
7. Bloedspeer door Clem Colt
8. Ranch der Verschrikking } alle door
9. De Man met het Buitelmasker } Gladwell
10. Moordend Lood } Richardson
11. De Schat in de Canyon } alle door
12. De Man van Arizona } Ch. H. Snow
13. Lokas
14. Texas Sheriff
15. Bittere Haat

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten \$88.50. Nu slechts \$44.25, d.w.z. de helft van de prijs. Nu slechts \$5,- of meer per maand. Na ontvangst van nevenstaande bon worden de gehele serie direct aan u toegezonden.

LEIDSGRACHT 108 - A/DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de
15 Wild-West boeken. Serie 12

Het bedrag van \$ 44.25 / de 1e termijn van \$ _____ *
is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____

ADRES: _____

L. I.

